

Catalunya Cristiana

f/catalunyacristiana

instagram catalunya_cristiana

www.catalunyacristiana.cat

@catalunyacristiana.bsky.social

@catorcristiana

catalunya cristiana

Edita: Fundació Missatge Humà i Cristià

Francesc Torralba, missió esperança

P 8-12

“El cristià s’ha de fer present on hi ha el crit, on hi ha el silenci, on hi ha les llàgrimes”

“La Paraula té aquest poder vivificador i l’hem de fer arribar als llocs on és absent”

Agustí Codinach

El filòsof i teòleg Francesc Torralba completa la seva tetralogia sobre el dol amb el llibre “La Paraula que em sosté”.

ANY GAUDÍ

Inauguració del nou curs de l’Ateneu Universitari Sant Pacià

P 20-21

UN ANY DE LA DANA

Reflexió de Jesús Corbí, vicari episcopal de l’àrea metropolitana de València

P 26 - 29

SUMARI

26 OCTUBRE 2025

Editorial	03
La setmana	05
Opinió	06
Carta dominical	07
En primer pla	08
Vida eclesial	14
Reflexió	26
Carta dominical	30
Bíblia	32
Litúrgia	34
Espai lectors	36
Cultura	38
Agenda	46
Des del carrer	47

47

**Nou caputxí al
convent de la Visitació
d'Arenys de Mar**

Fra Enric Casanovas té 49 anys
i és natural de Rubí

18-19

Acció de gràcies pels 25 anys del catecumenat a Catalunya

La Sagrada Família acull una celebració presidida pel cardenal Joan Josep Omella i predicada pel bisbe Francesc Conesa

24

El testimoni de fe de Javier Sartorius

No va ser un heroi llunyà, sinó un jove que va escoltar la seva consciència fins al final

40

Comença la 36ena edició del Cicle d'Orgue de la Catedral de Barcelona

Es caracteritza per la qualitat
artística i la pluralitat d'estils

EDITORIAL

“Eleva l’esperit cap a Déu”

Afirma Armand Puig al llibre *Antoni Gaudí, vida i obra* —guardonat en la quarta edició del Premi Abat Marcet—, que en Gaudí arquitectura i fe caminen plegades de manera indestruïble, “formant una síntesi personal, simbòlica i estètica que es desplegarà de forma creixent i el portarà, en els darrers anys de la seva vida, a una vivència mística”.

Quan Gaudí va morir, el 10 de juny del 1926, com a conseqüència de l’atropellament d’un tramvia a la Gran Via de Barcelona, a l’alçada del carrer Bailèn, l’arquitecte de Déu vivia totalment consagrat a l’obra de la seva vida, el gran temple al servei de l’evangelització: la basílica de la Sagrada Família.

El papa Francesc va declarar venerable Gaudí a l’abril d’aquest any, pocs dies abans de morir. Un pas imprescindible per a la seva beatificació, ja que en reconeix la vivència de les virtuts cristianes en grau heroic. Sabem que ara està en estudi el darrer pas necessari, que passa per l’aprovació d’un miracle atribuït al servent de Déu i venerable Antoni Gaudí. Però mentre restem a l’espera, pensem si no és providencial tot el que s’esdevé al voltant de la Sagrada Família i d’Antoni Gaudí. Quina acció de gràcies, com es va exclamar el 14 d’octubre en l’inici oficial del curs acadèmic de l’Ateneu Universitari Sant Pacià, que la nostra Església compti amb aquest testimoni de fe i amb aquest temple que, com va dir Jordi Faulí en la lliçó inaugural, “eleva l’esperit cap a Déu”.

Vols informar-te sobre habitatge?

Si tens qualsevol dubte o vols fer una consulta relacionada amb mesures, ajuts o tràmits, pots adreçar-te a les oficines de l'Agència de l'Habitatge, trucar al 012 o als telèfons de l'Agència Catalana de l'Habitatge o visitar el web habitatge.gencat.cat

 **Generalitat
de Catalunya**

Tothom!!! El Govern de

La setmana a les Xarxes

JORDI SABATE PONS

@pons_sabate

15/010/2025

Activista pels drets de les persones amb ELA

Per poder continuar respirant, és a dir, continuar vivint, he de pagar més de 10.000€ cada mes per a les nòmines del personal que em manté amb vida. Si no fos per l'ajuda econòmica de 5 familiars meus jo ara mateix seria mort. Els qui em critiquen per les condicions de feina que ofereixo (millors que en molts hospitals públics), en lloc de criticar que a Espanya no hi hagi ajudes públiques per poder triar lliurement viure, sou éssers sense ànima

JOSEP MARIA MALLARACH

@jm_mallarach

14/10/2025

Doctor en Biologia ambiental

Ajudar els damnificats per les revingudes és un acte caritatiu, digne de lloança. Ara bé, per evitar que es tornin a repetir aquests danys, cal vetllar perquè els ajuntaments executin les mesures que tenen els plans de protecció per risc d'inundacions

ELISE ANN ALLEN

@eliseannallen

14/10/2025

Corresponsal de "Cruix" al Vaticà

El Vaticà va anunciar dilluns que s'ha nomenat un panel de jutges per escoltar el cas del pare Marko Rupnik, acusat d'abusos sexuals, psicològics i espirituals en sèrie de desenes de víctimes, després d'una revisió de les proves que ha durat dos anys

LA SETMANA

Escollat a Ràdio Estel

IGNASI MIRANDA

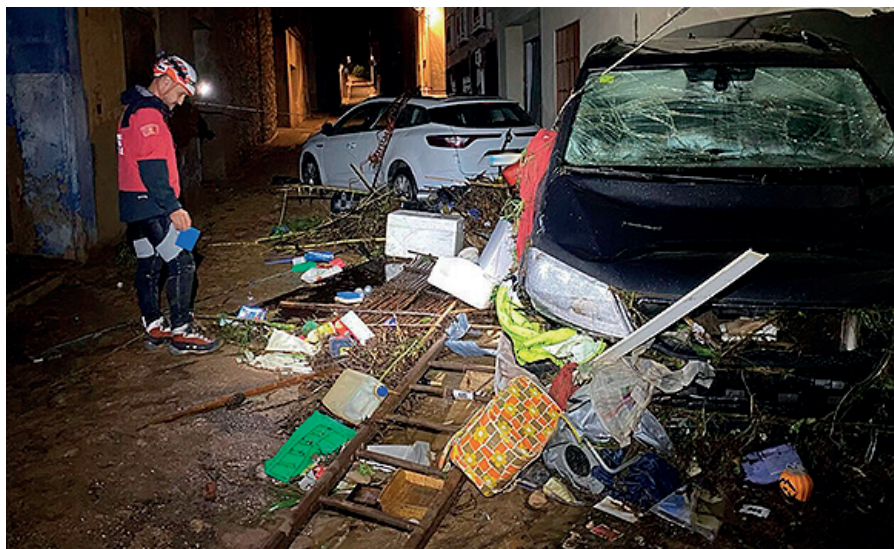
"CONDEMNES COMPARTIDES", NOU PROGRAMA SOBRE LA PRESÓ

La nostra programació inclou, des del 18 d'octubre, un nou espai: *Condemnes compartides*, presentat i dirigit per Núria Ortín, directora de la Fundació Obra Mercedària. Vol apropar a l'oient el vessant més humà de les persones que compleixen condemna a les presons de Catalunya. Amb un format d'entrevista d'uns 25 minuts, es parla cada setmana amb un intern i amb algú que l'acompanyi en la seva història. S'emet els dissabtes després de la Missa de les 19.15 hores.

El programa, segons va explicar Núria Ortín el 13 d'octubre en una

entrevista a l'espai *El Matí* amb Mercè Raga, "intentarà parlar amb tots els actors implicats en la vida penitenciària perquè la gent la conegui millor". Va afegir que l'objectiu és "humanitzar els interns i posar en el mapa l'obra dels mercedaris, que fa vuit segles que treballen en aquest àmbit". *Condemnes compartides* té el suport del Departament de Justícia de la Generalitat de Catalunya. El conseller Ramon Espadaler va dir, també en *El Matí*, que aquest espai representa "una aproximació a les presons des d'una perspectiva oberta".

Zoom MACIÀ GRAU

Bombers de la Generalitat

Les fortes pluges provocades per la dana Alice han ocasionat greus desperfectes en diverses poblacions del Montsià i el Baix Ebre, amb especial afectació a la Ràpita, Amposta i Santa Bàrbara. Davant d'aquesta situació d'emergència, Càritas diocesana de Tortosa ha centrat els seus esforços a donar suport a les persones i famílies que han patit conseqüències econòmiques i socials a causa dels aiguats. Des del primer moment, l'entitat ha treballat de manera coordinada amb els serveis socials municipals i els ajuntaments, reafirmant el seu compromís de donar resposta a la població més vulnerable.

L'efemèride JOAN PALLARÈS-PERSONAT

31 d'octubre del 1512

S'inauguren les pintures de la Capella Sixtina, obra de Miquel Àngel

Contrapunt

Evolució del llibre religiós

JAUME MORALES
Cap de la llibreria Claret

Com a llibreter de la Claret, voldria comentar alguns aspectes de l'evolució del llibre religiós en els últims anys. Un primer punt a comentar és la disminució de les vendes, que s'han reduït un 20% en els últims vint anys. Hem de tenir en compte que Catalunya és una societat molt laica i això es pot comprovar en les primeres comunions i en la catequesi, molt a la baixa a Catalunya, i encara molt actives en altres comunitats.

A Catalunya els llibres relacionats amb l'espiritualitat i la interioritat són els que més es venen, sobretot entre la gent que busca respostes per a la vida diària. També hem de tenir en compte que els llibres de teologia, que abans es venien força, ara no tant, a causa de la falta de teò-

Els llibres relacionats amb l'espiritualitat i la interioritat són els que més es venen

legs. En aquest cas, cal ressaltar que el teòleg que més ven és Benet XVI, considerat per la comunitat religiosa com un gran mestre.

Parlant dels Papes, també hauríem de dir que el papa Francesc va vendre i continua venent molt i, com a exemple, el darrer llibre, la seva autobiografia, ha estat un best-seller. Francesc és considerat un gran divulgador i un Papa compromès, aspectes importants per explicar les grans vendes dels seus llibres. Per contra, el nou papa Lleó XIV, no ha despertat encara l'interès que van suscitar els seus antecessors, també perquè no té escrits anteriors a la seva elecció com a Papa.

En canvi, el volum de novetats religioses no s'ha reduït, a pesar de la disminució de les vendes, i

les editorials ho compensen amb la reducció dels exemplars editats de cada títol, cosa que avui dia és possible sense encarir el preu. Curiosament, les editorials religioses han estat molt estables des de sempre, i cap d'elles no ha hagut de deixar de publicar.

Els nouvinguts, sobretot els dels països sud-americans, és un col·lectiu molt religiós, i són els clients que demanen més llibres sobre teologia, cristologia i bíblies, que, sens dubte, encara és el llibre més venut a qualsevol llibreria religiosa.

Les vendes en línia ja són significatives, però encara lluny d'altres sectors del llibre, sobretot per la tipologia dels nostres clients, amb un tant per cent important de gent gran. ■

Punt de vista

Les missions populars d'Escornalbou

JAUME BORRÀS GÁLGERAN
Historiador i catedràtic de Socials de Secundària

El moment culminant era la pràctica de la confessió, lligada a la comunió general

El monestir d'Escornalbou (Riudecanyes), d'origen medieval, va acollir canonges agustins i després s'hi van instal·lar franciscans recol·lectes. L'etapa més destacada començà l'any 1686, quan Antoni Llinàs, frare franciscà observant mallorquí, va fundar el Col·legi Seminari de Sant Miquel. El propòsit era instruir futurs missioners per a les colònies americanes; tanmateix, l'objectiu inicial es va canviar amb l'embranchida que van tenir les missions populars.

A l'Arxiu Històric Provincial dels Franciscans de Catalunya es conserva un manuscrit, *Jornadas Apostólicas*, que enregistra els desplaçaments per les diòcesis de la Tarraconense, àmbit

geogràfic més gran que Catalunya.

Els franciscans empraven tres modalitats de predicació: Prèdica, una exhortació pietosa; Doctrina, explicació dels manaments de Déu i de l'Església; Sermó, homilia amb temes variats: Déu, veritats eternes, confessió. L'objectiu dels predicadors era la salvació de l'ànima.

La campanya missionera s'organitzava amb ternes, grups de tres missioners, dos predicadors i un llec amb tasques assistencials. Començava l'endemà de Sant Francesc d'Assís i finalitzava per la Pasqua. La durada podia oscil·lar d'uns dies a un mes. El moment culminant era la pràctica de la confessió, lligada a la comunió general.

Segons el dit manuscrit, les missions assoliren xifres importants: 1.200 localitats visitades. També cal destacar com Escornalbou sempre emprà el català. En un context on els decrets de Nova Planta convertien el castellà en la llengua oficial, van contribuir a preservar la llengua del país. Aquesta tasca esdevé encara més destacada, quan les directrius borbòniques impedien l'ús del català a la universitat de Cervera. Aquesta persistència dels franciscans d'Escornalbou a emprar el català en la predicació i en la publicació de textos per afavorir la devoció del poble, permetrà després la tasca dels impulsors de la Renaixença del segle XIX. ■

La veritat és que som vulnerables,
som gerres de terrissa
fràgils i esquerdades

El fariseu i el publicà

**CARD. JOAN JOSEP
OMELLA OMELLA**

Arquebisbe de Barcelona

Aquest diumenge, l'Església ens proposa meditar sobre la paràbola del fariseu i el publicà. Si la llegim amb humilitat, ens hi veurem reflectits com en un mirall. I és que tots tenim alguna cosa dels dos protagonistes d'aquest bell text de l'Evangeli.

Aquest passatge evangèlic comença amb un "avís per a navegants". La paràbola va dirigida a tots aquells que es creuen justos. Als qui pensen que la seva vida és agradable a Déu i es dediquen a criticar els altres.

Jesús ens explica que, un cert dia, un fariseu i un publicà pujaren al temple per pregar. Els fariseus eren membres d'un grup jueu que complia la Llei de Moisès de manera estricta. Eren considerats persones respectables per la gent. Els publicans eren

persones contractades pels romans per recaptar impostos. Tenien fama de corruptes i eren odiats pel poble.

El fariseu prega per recordar a Déu que ell és un home de bé, una persona irreprotxable. Només busca el reconeixement de Déu i li mostra totes les coses bones que fa. Està tan orgullós i ple de si mateix que, en el seu cor, no hi ha lloc per a Déu ni per als altres. També nosaltres ens podem assemblar a ell, quan veiem la brossa a l'ull dels altres, però no som capaços de veure la biga que hi ha al nostre (cf. Mt 7, 3-5).

El publicà va al temple per parlar amb Déu amb confiança. Es reconeix fràgil, petit i pecador. El publicà s'obre a Déu, prega de veritat. La seva pregària connecta amb el Pare. Així ho escriu l'autor del llibre de l'Eclesiàstic: "La pregària dels humils travessa els núvols i no troba consol fins que arriba a terme" (Sir 35,21).

Jesús ens demana en aquest fragment de l'Evangeli que seguim el camí de la humilitat. La humilitat,

com ens diu santa Teresa de Jesús, és "caminar en la veritat" (*Las moradas* VI, 7). I la veritat és que som vulnerables, som gerres de terrissa fràgils i esquerdades. Tanmateix, a través d'aquestes esquerdes podem mostrar al món l'amor que Déu ha posat dins nostre i que rebem d'una manera particular en el sagrament de l'Eucaristia.

La veritat és, també, que per a Déu no compten ni el prestigi ni les aparències. Ell ens estima gratuïtament. És possible que en molts moments de la nostra vida no tinguem res de bo per oferir a Déu. Tanmateix, sempre tenim molt a rebre d'Ell: perdó i amor.

Benvolguts germans i germanes, Crist és el bon pastor que no deixa de buscar-nos fins que ens troba. Demanem-li que ens ensenyi a pregar com el publicà. Diguem-li amb fe: "Jesús, tingues compassió de mi, que soc un pecador" (cf. Lc 18,13). I acollim amb goig el seu perdó i el seu amor. Ell és l'amic que no falla mai. ■

El filòsof i teòleg Francesc Torralba completa la seva tetralogia sobre el dol amb el llibre “La Paraula que em sosté”

“EM SENTO CRIDAT A INTRODUIR UNA PARAULA D’ESPERANÇA EN CONTEXTOS DE DESESPERANÇA”

CARME MUNTÉ MARGALEF

Amb *La Paraula que em sosté. Meditacions d'un teòleg en temps de dol* (Ara Llibres), el filòsof i teòleg Francesc Torralba Roselló completa una tetralogia iniciada fa setze anys sobre el dol. Una tetralogia que va començar amb *Planta cara a la mort* (Ara Llibres), va prosseguir amb *Paraules de consol. En la mort d'un ésser estimat* (Angle Editorial), *No hi ha paraules. Assumir la mort d'un fill* (Ara Llibres) i fins ara. En el primer llibre vam escoltar sobretot la veu del filòsof, en aquest darrer la del teòleg. Què ha canviat en aquest període de temps transcorregut entre el primer i el darrer

Francesc Torralba, a
l'Ateneu Universitari
Sant Pacià.

llibre? La mort del seu fill Oriol, als 26 anys, en un accident de muntanya als Picos de Europa, el 14 d'agost del 2023, ho va capgirar tot i va fer que el Torralba que havia reflexionat sobre el dol des del marc teòric ho acabés fent des de l'experiència personal. I és des d'aquí des d'on escriu: "Quan un s'ha cansat de cercar consol en les màximes dels filòsofs antics, en els versos dels poetes, en les composicions artístiques dels músics i en la bellesa de la naturalesa i en cap d'ells troba l'assossegament que busca, s'obre a la Paraula que ve de l'Infinit."

Amb aquest nou llibre tanca un cicle de setze anys dedicats a reflexionar sobre la mort, i de dos anys en què ha hagut de lidiar amb el dol per la mort del seu fill.

Han estat dos anys de dol des de la mort del meu fill Oriol, en què he passat per diferents fases emocionals. També ha estat un exercici d'aprenentatge, d'assumpció d'un fet que canvia la vida però que a la vegada també és de gratitud per l'experiència d'haver estat pare, d'haver-lo conegut, d'haver fruit de la seva presència i de tot el que ens va donar i ensenyar. Per això dic que l'última etapa del dol no és l'acceptació, sinó la gratitud a la persona que hem tingut, encara que hagi estat pocs anys entre nosaltres. Ara sí que estaré temps sense parlar de la mort.

"L'última etapa del dol no és l'acceptació, sinó la gratitud a la persona que hem tingut, encara que hagi estat pocs anys entre nosaltres"

"He volgut expressar el bàlsam que he trobat llegint determinats fragments de la Bíblia per si pot ajudar altres persones"

En aquest darrer llibre escoltem la veu del teòleg?

Sí. Aquest és un llibre per a l'esperança i la confiança que la Paraula conté una promesa: la mort és una transició cap a una vida plena, sense límits, una naixença a una major vida, o una vida en abundància, com van dir els poetes Joan Maragall i Màrius Torres. Això demana un acte de fe, naturalment. Si no t'ho creus, només són divines paraules, que va dir Ramón María del Valle Inclán. Si t'ho creus, et salva. He volgut expressar el bàlsam que he trobat llegint determinats fragments de la Bíblia per si pot ajudar altres persones: "l'amor és més fort que la mort", "serem ressuscitats d'entre els morts", "hi ha un temps per a cada cosa", "quan mor una persona has de plorar, i plorar molt". Crec que pot fer bé als cristians però també als que no ho són, perquè potser en aquestes paraules trobaran una certa pau. Ara bé, aquest llibre no és una vareta màgica, ni un fàrmac per al mal de cap. És una experiència personal, subjectiva, de com la Paraula ha ressonat en mi i m'ha estat bàlsam.

TESTIMONI D'ESPERANÇA

Quan el vam entrevistar l'any passat, amb motiu del seu llibre *No hi ha paraules. Assumir la mort d'un fill*, li vam fer una pregunta que ara recuperem: arran de la mort del seu fill, i de la reflexió elaborada, sent

que té la missió d'ajudar altres persones que passen una situació de greu patiment?

Certament, observo que són moltes les persones a qui ajuden els meus llibres. M'arriben molts missatges en aquest sentit. Per tant, sí que puc dir que em sento cridat a introduir alguna paraula d'esperança en contextos de desesperança. Hi ha moltes persones desesperades per un diagnòstic fatal, per un fill que s'ha intentat suïcidar, per una separació traumàtica, per un atur de llarga durada... La filosofia pot ser una brúixola davant la desesperació, però no aporta consol. A mi no m'ha salvat la filosofia, ni la poesia, ni la música, ni l'art, ni la naturalesa, ni les bones paraules dels amics, tot això és epidèrmic, a mi el que m'ha salvat és creure que aquesta Paraula conté una promesa que és veritat, però això evidentment demana un acte de fe. Jo crec que el vertader antídoto a la desesperació és la fe, com diu Kierkegaard. Quan tot cau a trossos, quan sentim que estem caient al buit, l'única cosa que ens salva és creure que serem sostinguts per Déu. La missió, per tant, és introduir esperança en contextos de desesperança, però fer-ho, a més, amb una certa legitimitat. El fet d'haver passat per una experiència duríssima, com és en el meu cas la mort del meu fill, em dona legitimitat per parlar d'esperança. És aleshores

Imatge d'arxiu al rectorat de la Universitat Ramon Llull.

res quan el teu interlocutor t'escolta amb la màxima atenció, perquè has esdevingut un testimoni. Ja no ets un expert o un especialista sinó que ets un testimoni d'una situació tràgica amb la suficient legitimitat per projectar esperança. Ara observo un canvi molt gran entre la gent.

Al llibre afirma que “una teologia allunyada de l'experiència viscuda és completament estèril”.

Fa quinze anys que imparteixo l'assignatura del Sagrament del Matrimoni a la Facultat de Teologia de Catalunya (Ateneu Universitari Sant Pacià). Em sento legitimitat a parlar-ne tant des del marc conceptual com des de l'experiència. Realment és molt diferent, i els alumnes així ho veuen, perquè parles d'un sagrament viscud, per tant amb una gran dosi de realisme. És molt fàcil fer el ridícul quan es parla del que no s'ha viscud. Hem de fer una teologia molt lligada a l'experiència, tal com diu el teòleg Paul Tillich. Per això, com més vocacions hi hagi en el món teològic —homes, dones, casats, solters, monjos, sacerdots, pares, mares— la lectura que farem de la Paraula serà més rica, més suggeridora, eixamplarà més camps, perquè la farem des d'una experiència que l'altre no té. Sant Tomàs és un teòleg immens, però mai no va ser pare, mai se li va morir un fill, mai va experimentar tampoc l'amor d'una dona ni la dificultat de mantenir un matrimoni. La seva teologia la fa des de la seva condició de monjo. Per tant, estem cridats a interpretar la Paraula des de les experiències personals, i aquestes són diferents.

Vostè no és un neòfit en la Paraula. La Paraula l'ha acompanyat sempre. Però com ha estat revisitar la Paraula des del dolor més pregon?

La Paraula m'ha acompanyat sempre, perquè he estat des de petit iniciat en el cristianisme. Per tant, no ha estat un descobriment que ara he trobat com una mena de taula del naufrag. Ara bé, la Paraula ens arriba diferent quan a la vida tot ens va bé que quan experimentem una tragèdia. El llibre de Job és molt valuós en aquest sentit. Job és un home creient, honrat, honest i treballador, a qui només li passen desgràcies, i s'indigna. Com no s'indignarà una mare a la sala d'urgències quan el seu fill petit té càncer? Però la clau és que Job acaba reconciliant-se amb

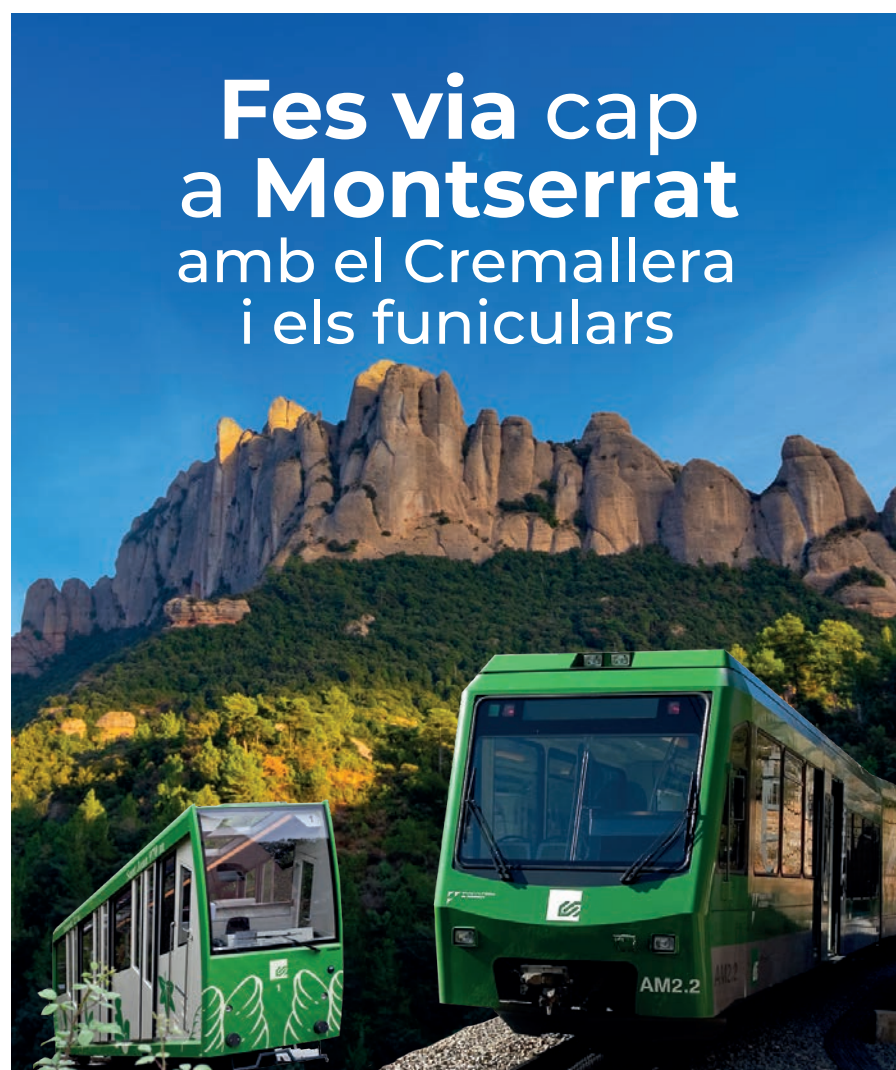
Déu. També pren un sentit molt diferent la paràbola del fill pròdig quan ets pare, encara més si el teu fill se n'ha anat de casa. Aleshores t'adones de com n'és, de difícil, el perdó. Per tant, la Paraula té nivells d'interpretació diferents segons l'estat vital. Déu és Misteri, està fora dels nostres càlculs i expectatives. Hem d'estar agraïts pel que Déu ens ha donat i procurar aportar a aquesta vida alguna cosa que tingui valor.

Ho diu al llibre: “Déu és misteri. Per això, parlar de Déu és summament arriscat” (...) “Quan perdem de vista aquesta distància qualitativa essencial, convertim Déu en un objecte mental, en un constructe de la imaginació. Li fem dir allò que volem que digui o bé li posem un morrió perquè allò que ha revelat ens desafia, ens intimida.”

És important no perdre aquesta categoria. Entre Déu i tu hi ha un

“El fet d'haver passat per una experiència duríssima, com és en el meu cas la mort del meu fill, em dona legitimitat per parlar d'esperança”

“Com més vocacions hi hagi en el món teològic la lectura que farem de la Paraula serà més rica, més suggeridora, eixamplarà més camps”

**Fes via cap
a Montserrat
amb el Cremallera
i els funiculars**

Cremallera
i funiculars
de Montserrat

#LaViaSostenible

Portada del darrer llibre.

“Si no reformulem de què parlem quan parlem de cel, infern o purgatori farem el ridícul”

“Jo crec que la missió d’un cristià és fer-nos presents on hi ha el crit, on hi ha el silenci, on hi ha les llàgrimes”

abisme. Déu és infinit, és un misteri impenetrable, està més enllà de les nostres representacions mentals i conceptuals, i per tant les imatges que en tenim al cap les hem d’esborrar. En aquest sentit, són de gran ajuda els místics, com sant Joan de la Creu quan diu: *“Entréme donde no supe: y quedéme no sabiendo, toda ciencia trascendiendo.”* Vaig entrar en un territori que no el sabia, el territori de Déu, em vaig quedar no sabent i vaig transcendir tota ciència, és a dir, tot el que me n’havien dit. Els místics tenen una experiència tan profunda de Déu, del seu amor i de la seva immensitat, que la nostra imatge mental esdevé fullaraca. És bàsic no perdre-ho de vista, perquè, si no, convertim Déu en un objecte mental, un ídol, el lampista a qui truques quan les coses et van malament.

RETROBAMENT AL CEL

La resurrecció de la carn és l’únic consol veritable per retrobar-se amb el seu fill. Així ho expressa. A molts els pot resultar infantil creure en un cel, un infern, un purgatori. Parlar de tots aquests temes, d’escatologia, s’hauria de fer amb un llenguatge més actual?

Tenim al cap la imatge d’*Els pastorets* de Josep Maria Folch i Torres, que per als 5 anys va bé però és que ara ja en tenim 50 i, per tant, no ens serveix. En efecte, si no reformulem de què parlem quan parlem de cel, infern o purgatori farem el ridícul. Teològicament s’ha fet, el problema és que molt sovint només queda dins les facultats de Teologia. Per això és molt important la traducció d’aquests conceptes reelaborats, que han fet grans teòlegs del segle XX, de manera que arribin al poble i que no quedin només dins dels murs de les facultats de Teologia. Ja sabem que el cel no és un lloc ni un espai, sinó un estat de plenitud que, de fet, ja podem començar a viure en aquest món. Els instants de plenitud que vivim en aquest món són com degustacions del cel. També en aquest món hi ha inferns, com va dir sant Joan Pau II. Per tant, no pensem en un lloc on hi ha unes calderes i dimonis amb cua, aquesta és una imatge pueril. La pregunta és com davallar a aquests inferns, com va fer Jesús i que recitem al Credo. Jo crec que

la missió d’un cristià és fer-nos presents on hi ha el crit, on hi ha el silenci, on hi ha les llàgrimes. Si la Paraula no serveix per poder elevar i alliberar l’ànima turmentada, quin sentit té? Jo crec que la Paraula té aquest poder vivificador i que l’hem de fer arribar als llocs on és absent. I per a aquelles persones que ja la tenen present, és una manera de reafirmar que la Paraula és la que ens sosté quan tot falla.

Com s’imagina el cel Francesc Torralba?

No puc expressar com serà, però hi ha imatges mentals que veus en la Paraula de Déu i que parlen d’un gran banquet i d’una gran festa. Una festa sempre és comunitària, per tant, el cel ha de ser un estat de plenitud comunitari. M’imagino un reconeixement, una trobada, una immensa plenitud d’aquesta retrobada. En aquest sentit, m’inspiren els relats de les aparicions de Jesús Ressuscitat. El reconeixen però no d’entrada. El gran exèrcit dels cristians som els que creiem i confiem sense haver-lo vist. Els que creiem que la Paraula promet una esperança.

Aviat celebrarem la solemnitat de Tots Sants i la commemoració dels Fideles Difunts. Què diria a tantes persones que en aquests moments travessen la vall de les llàgrimes del dol?

Davant del dol, voldria transmetre dues idees en clau universal. La primera: és bàsic alliberar el munt d’emocions que tens dins, no t’ho pots quedar de forma hermètica. Escriu, parla, plora... El dol ja té una tasca alliberadora. La segona: el dol solitari és terrible, és fonamental poder compartir-lo, i això vol dir capacitat d’escolta i de no jutjar, cosa que fem molt. I a partir d’aquí cadascú ha d’anar buscant i descobrint les seves estratègies. El factor temps compta. Jo no parlo igual ara que fa dos anys. Les onades de tristesa, que arriben de forma gegantina, no són les mateixes. Som una societat que vivim la impaciència i la intolerància a l’espera, però les coses per madurar necessiten temps. Som una societat en què tothom ha de ser feliç i fer veure que tot li va bé, però això no és així. El dol té un procés maduratiu que no és idèntic en totes les persones. En resum, podríem dir que per al dol cal temps, comunitat, alliberament de les emocions, actitud d’escolta i no jutjar. ■

JOSEP
RUAIX

Eclesiàstic, gramàtic i escriptor

L'ànima humana també és un punt doctrinal que s'hauria de reformular, d'acord amb la visió evolucionista avui dominant

Reformulacions doctrinals

En l'article *Religió i ciència*, publicat en aquest setmanari el 12-1-2025, el qui signa deia que "l'Església ... hauria d'estar sempre molt atenta ... a fer compatible la seva doctrina amb les realitats demostrades ..., i àdhuc les hipòtesis, que provenen d'aquest camp [la ciència]".

Doncs bé, una de les hipòtesis, avui ja pràcticament considerada tesi, del camp científic és la de l'evolució de les espècies, que resulta incompatible amb la doctrina tradicional, provinent d'una interpretació literal de la Bíblia, sobre la creació de l'espècie humana, amb la narració referent a Adam i Eva, el pecat original i qüestions connexes. De fet, el papa sant Joan Pau II, l'any 1996, va acceptar clarament la teoria de l'evolució, però faltava treure'n les conseqüències doctrinals.

Sortosament, fa relativament poc ha aparegut un llibre que comença a fer-ho. Es titula *D'on venim. On hem d'anar*, d'Antoni Matabosch i Soler, és editat pel Centre de Pastoral Litúrgica (Barcelona 2024) i dedica el seu capítol XI a tractar sobre "Pecat original i evolució". Cal recomanar la lectura de tal capítol, del qual cito els dos paràgrafs essencials (p. 240):

"El pecat original, per tant, de manera objectiva es podria definir com segueix: el pes de mal que pesa sobre tota persona quan arriba al món i la solidaritat

amb aquest mal, antecedent a cadascun dels seus pecats, però acceptat i ratificat lliurement per cada home en els pecats personals.

"Explicat de manera més subjectiva seria la situació de privació de l'obertura que té l'home a Déu i als altres i, per tant, la inclinació al pecat, a conseqüència d'estar situat en un món marcat pel pecat dels homes."

Crec que l'explicació del Dr. Matabosch —reconegut teòleg barceloní, catedràtic emèrit de la Facultat de Teologia de Catalunya, de la qual fou degà; per tant, professor prestigiós i sense dubtes quant a la seva ortodòxia— va pel bon camí. A més, en el llibre esmentat es fa una al·lusió a la creació de l'ànima humana, que també és un punt doctrinal que s'hauria de reformular, al meu entendre, d'acord amb la visió evolucionista avui dominant i salvant igualment la recta doctrina. D'altra banda, s'hi parla de passada de l'entropia (la mort tèrmica de l'univers), teoria física que semblantment demana la reformulació d'un altre camp doctrinal: el de l'escatologia. Aquests dos punts només els deixo apuntats, esperant que hi treballin els experts. Per la meua banda, insisteixo que cal fer compatible la religió amb la ciència, enfocant-ho amb perspectiva històrica, visió àmplia i altura de mires. ■

V

VIDA ECLESIAL

Aquesta setmana recollim els passos del **papa Lleó** per una **pau** desarmada i desarmant, celebrem els **25 anys** del **Servei de Catecumenat a Catalunya**, assistim a la **inauguració** del **curs de l'Ateneu Universitari Sant Pacià** i coneixem el testimoni de fe de **Javier Sartorius**

Agustí Codinach

El dissabte 11 d'octubre la Sagrada Família va acollir una celebració en acció de gràcies pels 25 anys de la instauració del catecumenat a Catalunya, presidida per l'arquebisbe de Barcelona, el cardenal Joan Josep Omella.

Una de les línies clau del seu pontificat

Els passos del papa Lleó cap a una pau “desarmada i desarmant”

MERCÈ ALONSO JUAN-MUNS

Ciutat del Vaticà

Encara no farà mig any que Lleó XIV va assumir el pontificat i, sota una mirada expectant de fidels i periodistes, ja va deixant entreveure quines són les qüestions que el preocupen i porta especialment en el cor. Entre elles, la pau hi ocupa un lloc central. Ja el 8 de maig, en la seva primera aparició al balcó de Sant Pere, les primeres paraules van ser: “La pau sigui amb vosaltres”, seguides d’una frase que de seguida esdevindria emblema del seu pontificat: “Una pau desarmada i una pau desarmant, humil i perseverant.” Des d’aleshores, i de manera encara més evident en les darreres setmanes, aquesta visió de la pau ha anat impregnant els seus gestos, discursos i trobades.

LLEÓ XIV

“Mirem els rostres de tants que són arrossegats per la ferocitat irracional de qui, sense pietat, planifica mort i destrucció”

L’11 d’octubre passat el papa Lleó convocava, en el marc del Jubileu de l’espiritualitat mariana, una vetlla de pregària i rosari per la pau. Amb la imatge de la Mare de Déu de Fàtima, portada expressament des de Portugal per a l’ocasió, la plaça de Sant Pere i la Via de la Conciliació estaven a vessar de persones que s’havien unit a participar d’aquesta pregària conjunta. Va aprofitar el seu discurs per mencionar el passatge evangèlic on Jesús, a l’hort de Getsemaní, li diu a Pere que desi la seva espasa (Jn 18,11), i va afegir: “Desarma la mà i, abans i tot, el cor. Com ja he mencionat en altres ocasions la pau desarmada i desarmant. No és dissuasió, sinó fraternitat; no és ultimàtum, sinó diàleg.” Amb això, va fer una crida als líders del món: “Tingueu el valor de desarmar-vos!”

La pregària per la pau va ser un moment solemne. L’endemà, a l’Àngelus, també va aprofitar per demanar que se seguís endavant amb l’acord de pau a Terra Santa, expressant: “Animo les parts implicades a prosseguir amb valentia l’itinerari marcat cap a una pau justa, duradora i respectuosa de les legítimes aspiracions del poble israelià i del poble palestí.” En aquest mateix moment, també es va unir al patiment de la població i a les ciutats ucraïneses, fent una nova crida a “posar fi a la violència, a parar la destrucció i a obrir-se al diàleg i a la pau”.

Seguint l’agenda d’encontres que el porten a marcar perfil en l’escenari internacional, un dels moments més

rellevants dels últims dies ha estat la visita oficial al president de la República Italiana, Sergio Mattarella. En qualitat de Bisbe de Roma i primat d’Itàlia, la trobada va servir per reafirmar els llaços històrics i la col·laboració entre la Santa Seu i l’Estat italià. A més a més, va ser una nova ocasió perquè Lleó XIV tornés a posar la pau al centre del seu missatge, interpel·lant també el president en la seva responsabilitat política.

“Mirem els rostres de tants que són arrossegats per la ferocitat irracional de qui, sense pietat, planifica mort i destrucció”, va advertir el Papa, remar-

ESGLÉSIA EN SORTIDA

La nostra perla amagada: els pobres

N'hi ha prou que ens apropem a qualsevol pàgina de l'evangeli perquè ens adonem d'una presència, gairebé imperceptible, jo diria que, en ocasions invisible, però que és molt, però que molt present, sobretot en la vida de Jesús. Em refereixo als pobres. Ells són, sense cap mena de dubte, per als cristians la nostra perla amagada de gran valor. I als pobres en tots els sentits: pobres econòmics, és clar, però també pobres sociològics, pobres psicològics, pobres d'afecte, de somriure, de companyia... Molts d'ells no necessiten unes poques monedes, sinó que algú els mostri el rostre amorós de Déu que es fa visible en Jesucrist i en els cristians. Jesús va viure al costat dels pobres. Jesús va viure com un pobre. La seva vida va començar en un pessebre humil i deseparat i va acabar despullat en una creu.

Gosaria afirmar que és gairebé una obligació per a tot cristià tenir un amor gran pels pobres; la prova de foc del nostre seguiment de Jesús és l'amor als pobres: "Perquè tenia gana i em donàreu de menjar. Tot allò que fèieu a un d'aquests meus germans més petits, a mi m'ho fèieu" (Mt 25,35-40).

No podem resoldre tots els problemes del món. Però sí que podem mirar una persona als ulls amb tendresa, compartir el nostre temps i la nostra companyia, regalar un somriure...

Aprenguem a anar amb més calma per la vida, a asseure'ns al costat del veí, a escoltar la veïna, a acollir aquell que ens està suplicant un minut del nostre temps, aprenguem a ser hospital de companyia com ens recordava el papa Francesc; aprenguem a estimar els pobres i necessitats com ens recorda el papa Lleó XIV en la seva exhortació apostòlica *Dilexi te*.

PEPE PEDREGOSA, S.S.P.

Membre d'Escola d'Animació Bíblica

Lleó XIV també va aprofitar la trobada amb el president de la República Italiana, Sergio Mattarella, per insistir en la pau.

cant la necessitat urgent de restablir la pau davant les múltiples guerres que avui devasten el món. Va recordar les advertències dels seus predecessors i va subratllar que cada ésser humà és una persona amb drets i deures universals. Alhora, va agrair l'esforç de l'Estat italià en la protecció dels més vulnerables, especialment els nens de Gaza, i va emfatitzar la importància del multilateralisme i de solucions compartides per afrontar els conflictes i promoure el desenvolupament.

Però, de què servirien les paraules si no estiguessin acompanyades dels gestos? Només dos dies després

d'haver evocat "l'espurna d'esperança" durant l'Àngelus, el Papa va sorprendre amb una iniciativa concreta: l'enviament de 5.000 dosis d'antibiòtics a Gaza, amb una atenció especial als infants. Una donació que es va poder fer arribar aprofitant l'obertura de fronteres per enviar-hi ajuda humanitària.

Així, en poc més de cinc mesos, es pot entreveure una de les línies clau del seu pontificat. Un anunci de la fe en clau de reconciliació i de pau. Una pau que no és una teoria, sinó una manera de situar-se davant del món: "Desarmada i desarmant." ■

La basílica de la Sagrada Família acull una celebració presidida pel cardenal Joan Josep Omella

Acció de gràcies pels 25 anys del catecumenat a Catalunya

Agustí Codinach

El bisbe de Solsona, Francesc Conesa, en un moment de l'homilia.

ROSA MARÍA JANÉ CHUECA
Barcelona

Dissabte 11 d'octubre fins a 900 persones es van aplegar a la basílica de la Sagrada Família de Barcelona per a una ocasió ben especial: la celebració dels 25 anys de la institució del Servei de Catecumenat a Catalunya.

Alguns dels participants en la celebració havien rebut aquesta mateixa

Pasqua passada els sagraments d'iniciació cristiana i d'altres ja fa anys que són cristians, però tots ells van voler ser a la Sagrada Família per donar gràcies. Gràcies per saber-se i sentir-se estimats per un Déu que és tendresa, gràcies per haver trobat sentit a les seves vides, gràcies per descobrir la gran família que és l'Església... i si continuéssim, la llista d'agraïments seria immensa.

La jornada va servir de trobada per als adults batejats des de l'any 2000 fins a aquest 2025. L'arquebisbe de Bar-

celona, el cardenal Joan Josep Omella, va presidir la celebració i eucaristia amb motiu dels 25 anys del Servei de Catecumenat, que acompanya els qui volen ser cristians. Prèviament a l'eucaristia hi va haver una explicació catequètica del temple de la Sagrada Família.

L'homilia va anar a càrrec del bisbe de Solsona i bisbe delegat de Catequesi i Catecumenat de la Conferència Episcopal Tarraconense, Francesc Conesa. Hi van concelebrar el bisbe auxiliar emèrit de València, Xavier Sali-

nas; el bisbe de Tortosa, Sergi Gordo; el bisbe de Girona, fra Octavi Vilà; el bisbe de Lleida, Daniel Palau; el bisbe de Vic, Romà Casanova, i el bisbe auxiliar de Barcelona, Javier Vilanova.

A l'inici de l'eucaristia, el cardenal Omella va destacar que el catecumenat és "una gràcia de Déu", per això va convidar a "donar gràcies a Déu" per aquest do.

Fa 25 anys, els bisbes amb seu a Catalunya van decidir, seguint la petició del Concili Vaticà II, instaurar a totes

es va generalitzar, a partir del segle IV, el baptisme d'infants. D'aquesta manera, el nombre d'adults que demanava el baptisme va anar disminuint. Així, el Concili Vaticà II va creure adient recuperar aquella antiga pràctica.

Amb el document del Concili Provincial Tarraconense, els bisbes de Catalunya, "constatant el progressiu refredament cristià d'Occident i, en particular de casa nostra", va dir Mons. Conesa, s'instituïa el catecumenat "amb l'objectiu de sortir a l'encontre i proposar la vida nova en Crist als homes i dones d'avui".

La celebració, com va assenyalar el bisbe de Solsona, va suposar unir-se a l'acció de gràcies per tantes persones que han experimentat el "do extraordinari" d'haver estat incorporades a Crist i poder viure com a cristians. I també un agraïment per totes les persones que els han acompanyat en aquest procés: "El nostre cor s'omple de joia i gratitud en descobrir que, en rebre els tres sagraments d'iniciació, es va obrir pas per a ells una vida nova."

Comentant l'evangeli que ens acostava la conversa entre Jesús i Nicodem, Mons. Francesc Conesa va subratllar que Jesús "al·ludeix al baptisme i explica què implica per a la persona: en rebre l'aigua baptismal vam ser engendrats de nou per viure com a fills de Déu".

Segons Mons. Conesa, "és una cosa extraordinària i meravellosa: poder viure units a Crist, seguint el seu camí, com a fills del Pare, plens de l'Esperit Sant de Déu!".

El bisbe de Solsona va convidar tot hom a "guardar a la seva memòria, amb gratitud immensa, el dia que va rebre el baptisme" i va assenyalar que "la gràcia del baptisme va quedar confirmada amb la plenitud del do de l'Esperit Sant, que ens va transformant interiorment perquè siguem semblants a Crist i que, alhora, ens empeny a la missió d'anunciar l'Evangeli. L'Eucaristia, que és el cim de la iniciació cristiana, és l'aliment que nodreix constantment la nostra vida i que ens ajuda a continuar caminant cap al Pare en el seguiment de Crist".

Un dels aspectes en els quals va insistir Mons. Conesa és que la iniciació cristiana és, sobretot, "un do de Déu que es rep a través de l'Església". En aquest sentit, va posar en relleu que cal "estimar amb passió l'Església" i que "hem de sentir el goig de viure la fe al costat d'altres creients, de pronunciar

FRANCESC CONESA

"És una cosa
extraordinària i
meravellosa: poder
viure units a Crist,
seguint el seu camí,
com a fills del Pare,
plens de l'Esperit Sant
de Déu!"

ar el Credo units a tota la comunitat, de celebrar la fe i d'anunciar junts les gestes d'aquell que ens ha cridat de les tenebres a la seva llum admirable".

Les virtuts de la fe, l'esperança i la caritat, va afegir, "són les que ens dirigeixen cap a Déu". Especialment en aquest Any Jubilar, va remarcar l'esperança.

L'homilia també va ser ocasió per fer una crida, seguint les reflexions del papa Lleó XIV, a "alguns membres del poble de Déu a iniciar els altres en la fe com a catequistes", a "experimentar noves eines i llenguatges" i a "implicar les famílies en el procés", per tal "d'arribar al cor dels nostres contemporanis i transmetre'ls la paraula de vida".

"Necessitem catequistes de cos sencer, que pronuncin la paraula amb la seva pròpia vida i posin al cor dels homes la paraula de vida, perquè produeixin fruits de vida bona", va dir Mons. Conesa, fent seves les paraules del Papa al Jubileu dels Catequistes.

Cada vegada hi ha més peticions d'adults i infants no batejats i en edat catequètica que demanen ser iniciats en la fe, va reconèixer el bisbe de Solsona. Per això, va ratificar que "l'Església que és a Catalunya es compromet de nou a impulsar el catecumenat d'adults, tenint cura dels processos d'iniciació cristiana, fins a la plena incorporació a la comunitat".

Un dels moments més bonics va tenir lloc després de l'homilia quan, com a petit signe, tots els batejats en aquests 25 anys presents a la celebració, es van posar drets per renovar la professió de fe.

També emotiva va ser la benedicció final del cardenal Omella, on va demanar "fortalesa en la fe, seguretat en l'esperança i constància en l'amor". ■

les diòcesis el catecumenat d'adults. Ho van fer el mes d'abril de l'any 2000 amb la publicació del *Directori de pastoral sacramental*, fruit del Concili Provincial Tarraconense i signat per tots els bisbes de les diòcesis amb seu a Catalunya.

RECUPERAR EL CATECUMENAT

En l'homilia, Mons. Conesa va recordar que en l'Església primitiva el catecumenat tenia una gran importància que va anar perdent pes quan

La basílica de la Sagrada Família va acollir la inauguració del curs de l'Ateneu Universitari Sant Pacià

L'Església catalana dona inici a l'Any Gaudí

Els bisbes, l'abat de Montserrat, el rector de la Sagrada Família i el rector de l'Ateneu, davant la tomba del venerable Antoni Gaudí.

CARME MUNTÉ MARGALEF

Barcelona

Fotos: Agustí Codinach

Són molts els detalls que ens parlen de la transcendència que tindrà l'Any Gaudí, una commemoració amb motiu del centenari, el 10 de juny del 2026, de la mort de l'arquitecte de Déu. L'Església catalana s'ha avançat al 2026, i el 14 d'octubre passat ja va obrir la commemoració

coincidint amb la inauguració del curs 2025-2026 de l'Ateneu Universitari Sant Pacià, que per primera vegada va sortir de l'edifici del Seminari Conciliar de Barcelona per fer-se a la basílica de la Sagrada Família.

L'encarregat de la lliçó inaugural va ser Jordi Faulí, arquitecte director de les obres de construcció de la Sagrada Família i professor de la Facultat d'Història, Arqueologia i Arts Cristianes Antoni Gaudí. La se-

va lliçó inaugural, que portava per títol *L'arquitectura de Gaudí per a la Sagrada Família eleva l'esperit cap a Déu*, va esdevenir, en paraules de Joan Torra, rector de l'Ateneu, "la millor guia de la basílica de la Sagrada Família, perquè recull totes les coses d'arquitecte i de creient". "Si algú és avui Antoni Gaudí és Jordi Faulí", va dir en to d'humor Torra.

L'Any Gaudí, com va quedar clar en l'inici del curs, marcarà la programació de l'any acadèmic, amb

una cita clau com és la del 25-27 de febrer del 2026, quan l'Ateneu organitzarà el congrés internacional *Gaudí: art, bellesa, misteri*. Al llarg del curs també sortiran a la llum dues publicacions científiques dedicades a l'arquitecte: una biografia amb notes científiques dins la col·lecció *Studia Gaudiniana* i un volum amb documentació inèdita.

“La nostra aportació a l'Any Gaudí serà la que no farà ningú: dir quina era la Bíblia de Gaudí, la seva litúrgia, la seva espiritualitat, aquella que configura l'artista i l'arquitecte que és, la que el configura com a home de fe que expressa un temple cristià; aquella, per tant, que ens porta cap a la transcendència”, va argumentar el rector de l'Ateneu.

Igualment, Joan Torra va explicar que ben aviat podria ser una realitat l'erecció de la Facultat de Litúrgia. Un cop superats els cinc anys per als quals la Congregació per a l'Educació Catòlica va erigir l'Institut de Litúrgia *ad instar facultatis*, i ja aprovats els estatuts *ad experimentum*, es va elaborar una memòria detallada de la vida de l'Institut que ja té a la taula el cardenal José Tolentino, responsable del Dicasteri. “Ara ja correspon al Dicasteri per a la Cultura i l'Educació pronunciar-se sobre aquesta petició”, va dir Joan Torra. Amb la quarta Facultat de Litúrgia —sumada a les de Teologia, Filosofia i Antoni Gaudí— l'Ateneu Universitari Sant Pacià podria esdevenir Universitat Eclesiàstica Sant Pacià. Una manera de refermar l'aportació d'aquest pulmó acadèmic de l'Església catalana que engloba els instituts superiors de ciències religioses i al voltant del qual es mouen anualment uns 2.000 alumnes.

“Una docència, una recerca i un estudi que volem fer de genolls i que volem que esdevingui sempre pregària, que volem que siguin guiats per l'Esperit Sant”, va dir l'arquebisbe de Barcelona i gran canceller de l'Ateneu Universitari Sant Pacià, el cardenal Joan Josep Omella. L'Eucaristia, celebrada a la nau central de la basílica i concelebrada per la majoria dels bisbes catalans —el bisbe Sergi Gordo es va haver de quedar a Tortosa a causa de les conseqüències de la pertorbació Alice—, va donar obertura a un curs amb nom propi, el del venerable Antoni Gaudí i Cornet. ■

Jordi Faulí va pronunciar la lliçó inaugural: “L'arquitectura de Gaudí per a la Sagrada Família eleva l'esperit cap a Déu”

The advertisement features a close-up of several golden-brown almond buns (rosquillos) in the top half. Below them, the text "FORN DE PA MISTRAL" is displayed in a large, bold, sans-serif font. Underneath, the tagline "Un obrador amb molta història, amor i qualitat" is written in a cursive script. At the bottom, the operating hours "DE DILLUNS A DISSABTE DIUMENGES I FESTIUS, TANCAT" are listed. Below that, the addresses "Ronda de Sant Antoni, 96, Barcelona" and "Astúries, 35, Barcelona" are provided. In the bottom right corner, there is a circular logo for "FORN DE PA MISTRAL" with the text "2 BARRIUS" and an illustration of three breads.

CÀRITAS CATALUNYA

Pepe Navarro

Brins d'Oportunitats. Sant Feliu de Llobregat. Curs de neteja.

REINVENTAR-SE PER SOBREVUIRE

Sovint tenim la idea preconcebuda que moltes de les persones migrants que arriben al nostre país no tenen gaire formació. Res més lluny de la realitat! Moltes d'elles tenen estudis superiors o universitaris, que les capaciten per exercir les seves professions a la nostra terra, però el camí de les convalidacions és llarg i difícil.

Llavors, per sobreviure, s'han de reinventar i treballar en altres feines en les quals no havien treballat mai. En aquest sentit, Brins d'Oportunitats —empresa d'inserció social de Càritas Diocesana de Sant Feliu de Llobregat— ofereix útils cursos d'aprenentatge i capacitat.

Càritas Diocesana de Sant Feliu de Llobregat

 BARCELONA

Les mirades de les grans ciutats

Agustí Codinach

Francesc i Lleó XIV, que venen del gran continent sud-americà, ens parlen d'una altra mirada

CARDENAL LLUÍS MARTÍNEZ SISTACH

Arquebisbe emèrit de Barcelona

Les grans ciutats ens impressionen als que hi vivim, per la grandiositat de molts dels seus edificis, l'extensió del seu traçat urbà i cada vegada més la gran aglomeració de persones. Quan el recorregut de les grans ciutats es fa a peu, observem que hi ha diferents ciutats dins d'una mateixa ciutat.

Aquesta visió de les grans ciutats que urbanitzen el nostre món ens pot conduir a fixar-nos especialment només en els aspectes negatius d'aquestes grans concentracions humanes.

Aquesta reacció que podem tenir davant d'aquestes megàpolis d'avui no és bona ni objectiva. Perquè les urbs ofereixen avantatges als ciutadans que no estan a l'abast de molts d'ells. És cert, però, que a les grans ciutats hi ha una gran desigualtat social, i això origina una disparitat molt gran entre les persones que pateixen, sobretot les dones, els infants, les minories ètniques i els immigrants.

Tanmateix, hi ha una altra visió de les grans ciutats complementària. Francesc i Lleó XIV, dos Papes urbanites, que venen del gran continent sud-americà, ens parlen d'una altra mirada. Una mirada contemplativa que descobreix Déu present a les grans ciutats, a les llars, als carrers i a les places. Tots dos Papes ens ajuden amb els seus missatges a descobrir aquesta presència de Déu a les grans ciutats, perquè en ocasions no veiem la presència joiosa de Déu en les nostres megàpolis.

Les grans concentracions humanes demanen ser contemplades i interpretades amb aquesta nova mirada. Viure a fons allò que és humà i introduir-se al cor dels desafiaments com un ferment testimonial, en qualsevol cultura, en qualsevol ciutat, fecunda i humanitza les grans ciutats. ■

38 anys al costat de la maternitat vulnerable

Ajudem i oferim suport humà a la dona durant tot l'embaràs i el primer any del nadó

ES76 2100 0541 86 0200123371

 bizum 01859

www.fundacioprovida.org

 @endavantmares

Col·labora!

Javier no va ser un heroi llunyà, sinó un jove que va escoltar la seva consciència fins al final

El testimoni de fe de Javier Sartorius

JOSEPMARIA ANGLÈS
Director de la pel·lícula "Solo Javier"

Javier Sartorius Milans del Bosch va créixer en un entorn privilegiat: una família aristocràtica de Madrid (amb parents tan coneguts com Nicolás Sartorius, Isabel Sartorius o Jaime Milans del Bosch), una prometedora carrera com a tenista, gran reputació social i èxit amb les noies. En Javier era un jove despreocupat,

carismàtic i atractiu. Però tenia, com sant Agustí, un cor inquiet, incapaç de viure a mitges, amb una set d'autenticitat cada cop més punyent.

Quan va marxar a estudiar i treballar als Estats Units, la seva radicalitat el va portar a un canvi de vida del tot inversemblant. Primer, va començar a interessar-se pels sensesostre de Califòrnia, mirant d'ajudar-los materialment i fent amistat amb molts d'ells, adonant-se que no tothom havia nascut amb el mateix privilegi que ell. Al mateix temps, seguint un reclam espiritual, es va endinsar (sense mit-

ges tintes) en el món de la meditació oriental, exigint-se una dura disciplina de cos i esperit.

Amb tot plegat, va viure una gran transformació espiritual, de desprement d'allò material i de prioritzar els desitjos profunds de l'esperit. Això va ser així fins al punt que, quan va guanyar el trofeu nacional de pàdel dels Estats Units (el cim de la seva carrera fins al moment)... el va llençar a la brossa! I al cap de dos dies, va marxar cap al Perú, a provar l'experiència com a missioner juntament amb un cosí seu que ja hi era de feia dos anys. I mai més no va mirar enrere.

Al Perú va esdevenir-se la seva trobada amb l'Església viva, amb Jesucrist, amb el perdó de Déu. Va començar a entendre més el seu cor, la seva vida de pecat, el seu lloc al món. La Providència el va portar, amb els anys i passant per diverses etapes, a una vida de pobresa i pregària al santuari de Lord (comarca del Solsonès), on va trobar el seu "tesor amagat".

La pel·lícula *Solo Javier* vol interpel·lar l'espectador: què vol dir viure de debò? *Solo Javier* és com es va presentar en arribar a Lord, sense els seus sonats cognoms, defugint tota etiqueta social. Volia ser només ell, el seu cor inquiet, amb la seva fragilitat i la seva recerca. Aquesta senzillesa es converteix en la clau del relat: un home que, despullat de màscares i havent-se trobat amb Jesucrist, no busca ser ningú més que ell mateix.

Javier no va ser un heroi llunyà, sinó un jove que va escoltar la seva consciència fins al final. El film, més que explicar, proposa: emociona, commou i deixa una pregunta oberta dins cada espectador: i jo, què faria si només em quedés una setmana de vida? ■

VIC

430 diocesans participen en el romiatge a Montserrat amb motiu del Mil·lenari

El dissabte 4 d'octubre, 430 fidels del bisbat de Vic van pujar a Montserrat per participar en el romiatge diocesà organitzat amb motiu del Mil·lenari del monestir. Va ser una jornada viscuda amb esperit de fe, germanor i agraïment a la Mare de Déu. El moment central del dia fou la missa conventual a la basílica de Santa Maria, presidida pel bisbe Romà.

URGELL

Jubileu dels alumnes de primària del Col·legi de la Sagrada Família d'Escaldes-Engordany

Cent cinquanta-cinc alumnes de primària del Col·legi de la Sagrada Família d'Escaldes-Engordany, acompanyats de quinze mestres, el director del centre, Bernat Vilella, i les germanes Vanessa i Marcela, van participar en l'eucaristia jubilar, el 10 d'octubre, a la catedral Santa Maria d'Urgell a la Seu d'Urgell. Una fotografia de família amb el bisbe Josep-Lluís davant la porta de la catedral urgel·litana va cloure la joiosa celebració jubilar.

TERRASSA

El bisbe Salvador Cristau visita el Refugi

L'11 d'octubre passat a la parròquia Sant Esteve de la Costa del Montseny, el bisbe Salvador va celebrar la missa a la plaça de l'església i posteriorment la benedicció del Refugi de la Mare de Déu dels Àngels que han reclutat les Germanetes de l'Anyell per a l'acolliment i atenció a les persones.

SANT FELIU DE LLOBREGAT

XXXVI Jornades de Capellans i Delegats de Pastoral Penitenciarà

Presència de la diòcesi santfeliuena a les XXXVI Jornades Nacionals de Capellans i Delegats de Pastoral penitenciarà que es van fer recentment a Madrid convocades per la CEE. Van ser-hi presents el P. Xavier Rodríguez Callao SJ, capellà al Centre Penitenciari de Brians 2, i el pare mercedari Jesús Bel Gaudó, capellà a Brians 1 i coordinador de la pastoral penitenciarà del bisbat de Sant Feliu de Llobregat.

LLEIDA

Les Llars del Seminari s'integren al programa d'habitatge de Càritas

La Fundació Entre Tots i per al Bé de Tothom i Càritas diocesana de Lleida, amb l'impuls del bisbat de Lleida, culminaran abans d'acabar l'any el procés d'integració de les Llars del Seminari al programa d'habitatge de Càritas. Els divuit habitatges que es van començar a adequar el 2012 a l'edifici de l'Antic Seminari Diocesà passaran a ser gestionats directament per Càritas.

SOLSONA

Trobada diocesana de Vida Creixent, a Puig-reig

El 7 d'octubre tingué lloc la 20ena Trobada diocesana de Vida Creixent, enguany a Puig-reig. La trobada va aplegar cent vint-i-quatre persones encapçalades pel bisbe Francesc Conesa, el rector de Puig-reig, Mn. Jordi Orobitg, l'alcalde, Eva Serra, la presidenta de Vida Creixent, Maria Lluïsa Garcia, i el consiliari, Mn. Antoni Bonet. Mn. Xavier Romero, autor del temari d'enguany, va explicar-lo a tots els assistents. L'Eucaristia, part central de la trobada, va estar presidida pel bisbe Francesc.

GIRONA

59ena Trobada diocesana de l'Hospitalitat de Lourdes a Banyoles

El diumenge 12 d'octubre, més de 330 persones van participar, a Banyoles, en la 59ena Trobada diocesana de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes. La jornada va incloure una visita guiada al monestir de Sant Esteve, una missa a l'església de Santa Maria dels Turers presidida pel bisbe i un dinar de germanor.

TORTOSA

Les Germanes Clarisses de Tortosa celebren la festa de Sant Francesc d'Assís

El dissabte 4 d'octubre, el Convent de Santa Clara de Tortosa va celebrar amb alegria la festa de Sant Francesc d'Assís, coincidint enguany amb els 800 anys del Càntic de les criatures. Nombrosos fidels van acompanyar les germanes clarisses en aquesta jornada tan significativa. L'Eucaristia va ser presidida pel bisbe de Tortosa, Mons. Sergi Gordo, i concelebrada per diversos sacerdots.

TARRAGONA

Inici del curs pastoral de l'arxidiòcesi

L'arxidiòcesi de Tarragona va posar en marxa el nou curs pastoral 2025-2026 el dia 5 d'octubre amb la celebració d'enviament d'agents de pastoral que va tenir lloc al claustre de Sant Pau del Seminari. Casa de Cultura de Tarragona i que va aplegar més de cent cinquanta persones, entre preveres i diaques, consagrats i consagrades, seminaristes i el laïcat que participa en les diverses realitats eclesials.

Un any després de la dana a València

L'AIGUA QUE NO S'OBLIDA

JESÚS CORBÍ VIDAGAÑ

Vicari episcopal de l'àrea metropolitana de València

Fa un any, la dana va colpejar amb força moltes comarques valencianes. La pluja torrencial va desbordar barrancs i rius, va arrossegar vides, cases, ponts i esperances. Però més enllà de les pèrdues materials, va deixar un rastre profund en la memòria col·lectiva. Encara hui, quan el cel s'enfosqueix, molts cors s'acceleren. No és sols el temor físic, sinó la ferida emocional d'aquells dies en què tot va tremolar.

EN LA NIT MÉS FOSCA S'ENCENGUÉ UNA LLUM

Aquella nit del 29 d'octubre va ser fosca com poques. A les comarques de la Plana d'Utiel i Requena, la Foia de Bunyol, el Camp de Túria, els Serrans, l'Horta Sud o la Ribera, el cel estava tapat, sense lluna ni estrelles, sense cap llum visible.

La mort rondava els carrers i les cases duent-se vides de xiquets plens de futur, de joves en plenitud de força, de pares que tornaven de la feina i no pogueren eixir del cotxe o mares que preparaven el sopar per a la família, de malalts, discapacitats que no podien fugir, ancians que tranquil·lament dormien al llit o matrimonis que, abraçats, s'acomodaven dins d'un ascensor mentre l'aigua anava cobrint-los.

Les aigües arrossegaven vides i semblava que la foscor havia gua-

nyat. Però enmig de la por i l'angoixa va brillar la llum de la fe: com el Senyor Jesús que caminava sobre la mar, també aleshores, sobre les aigües i el fang, s'alçà la confiança dels qui resaven, dels qui ajudaven, dels qui no es rendien.

LA FE QUE NO ES RESIGNA

Com recordava el papa Benet XVI a *Spe salvi*, “quan totes les llums humanes s'apaguen i tot sembla fosc, la fe és la llum que il·lumina les tenebres” (n. 35). Eixa fe viva, encarnada i concreta es va fer visible en els dies i setmanes posteriors: en la caritat de les nostres comunitats, en la generositat de tants voluntaris que van ser la mà estesa de Déu.

Els rius es van desbordar, però va sorgir un riu de generositat en milers i milers de joves i no tan joves que, de tots els llocs, venien a ajudar com a voluntaris. Àngels de la guarda que van visitar tants pobles que havien quedat literalment sota el fang i lluitaren colze a colze per netejar, refer cases, vides i esperances.

Enmig de la foscor, va sorgir una llum: la fe que no es resigna. Els voluntaris de Càritas —tant diocesana com parroquials—, joves de parròquies, de confraries, congregacions religioses o universitats van ser la presència més visible d'una Església que no parla només, sinó que acompanya.

L'arquebisbe de València, com a pastor, va estar enmig del seu poble enfangat i va recórrer els carrers, cases i parròquies, animant i consolant. També el papa Francesc es feu present amb la visita del cardenal Czerny, que vingué en el seu nom,

i demanant a tot el món la pregària per València i l'ajuda en diverses audiències públiques i missatges a la diòcesi.

Al barri de La Torre, a Alfafar, Sedaví o Aldaia recorden com joves, majors i famílies senceres van repartir menjar, van netejar fang, van oferir mantes i, sobretot, van escoltar. “Vaig tindre fam, i em donàreu de menjar; vaig estar nu, i em vestíreu” (Mt 25,35-36): aquestes paraules de Jesús es van fer carn en els carrers plens de fang.

Hi hagué qui ho havia perdut tot, però va continuar ajudant. La caritat va ser més forta que la por, i la fe més lluminosa que la nit. Aquesta fe concreta i senzilla, viscuda en el silenci de la solidaritat, és la que continua sostenint molts cors.

En algunes parròquies —comenta un prevere— la participació en les celebracions ha crescut des d'aleshores. La gent ha tornat a resar plegada, potser amb menys eufòria, però amb més veritat. És una fe que sap que Déu no promet absència de tempestes, però sí presència enmig d'elles.

EL VALOR DE LA COMUNITAT I DE LA COMUNICACIÓ

La dana també va traure a la llum el valor de la comunitat i de la comunicació responsable. Periodistes, voluntaris i professionals van contar la tragèdia des del fang, posant rostres i nom al sofriment. Van mostrar que comunicar també és un acte de caritat, com recordava el papa Francesc: “No hi ha comunicació autèntica sense proximitat.”

A. Saiz / Delegació de Mitjans de l'arquebisbat de València

L'arquebisbe de València, Enrique Benavent, va beneir el 23 de setembre les obres de rehabilitació del Col·legi diocesà Nostra Senyora dels Socors de Benetússer, totalment reconstruït després de la dana.

Molts mitjans de comunicació locals i nacionals van ajudar i van ser espai de consol i de servei. La comunicació feta “amb mansuetud i veritat” és capaç d’humanitzar, de reconstruir confiança, de semblar esperança. En un temps de soroll i desinformació, aquesta manera d’explicar el que passava era també una mena d’Evangeli.

Per això, molts reconeixen que sense la presència de tants comunicadors compromesos —i sense les xarxes de voluntariat que van fer moltes xarxes socials— el dolor hauria sigut encara més gran. La caritat, quan es comunica amb senzillesa, es multiplica. La Comissió Episcopal de Mitjans de Comunicació de la Conferència Episcopal Espanyola ho reconegué, atorgant el premi ¡Bravo! a tots els voluntaris que havien comunicat Evangeli amb la seua caritat.

EL COR QUE ENCARA TREMOLA

Ha passat un any i a poblacions com Picanya les cases ja estan netes i tot sembla haver tornat a la normalitat. Només el barranc, algunes obres públiques pendents i l’interior del temple parroquial mantenen els senyals de la tempesta. Però les ferides del cor encara sagnen. Aquests dies, amb alerta meteorològica roja, la gent torna a tindre por: col·loca els cotxes en zones altes, mira el cel amb angou, com si el desastre poguera repetir-se. El poble ha superat el fang, però no el record.

Les cicatrius són fondes i es barregen amb la por i la incertesa. Alguns negocis familiars, que eren signe de continuïtat i esforç, no han tornat a obrir, i amb ells s’ha perdut una part del teixit econòmic i sentimental dels pobles. A Albal es lamenten que una carnisseria històrica, de les de tota la vida, ja no tornarà a obrir les portes ni despatxar carn i embotits des del seu taulell.

A Benetússer, Guadassuar, Paiporta o Massanassa, la vida aparentment ha tornat a la normalitat. És cert que ja hi ha façanes pintades, carrers nets i alguns comerços oberts. Però darrere de cada persiana hi ha històries de cansament i de por. Famílies que encara viuen en pisos temporals, baixos que mai no s’han tornat a obrir, negocis que

Institut Valencià de Conservació, Restauració i Investigació

L'Ecce Homo, una de les escultures de la parròquia Mare de Déu de Montserrat de Picanya malmeses per la dana, ha estat restaurada per l'Institut Valencià de Conservació, Restauració i Investigació.

han desaparegut per sempre. Com diu una veïna d'Algemesí: “La casa està bé, però jo no dorm tranquil·la si sent ploure fort.”

L'aigua s'ha retirat, però en molts cors roman un riu silenciós que no acaba d'eixugar-se. És la petjada invisible de la catàstrofe, una mena de tristesa que acompanya i recorda la fragilitat humana.

LA LENTA RECONSTRUCCIÓ

El problema més greu, però, és el temps que tarda la reconstrucció. Encara no s'han pogut restaurar

moltes cases per dins: és una autèntica odissea trobar obrers, electricistes, fusters o lampistes.

Quan s'obrin algunes portes de casa, es veu que per dins encara hi ha molt per fer. Un dels efectes més durs de la dana ha sigut el problema de l'habitatge. Moltes persones que vivien en plantes baixes s'han vist obligades a traslladar-se, deixant sense sostre aquells que hi vivien de lloguer. El preu dels pisos s'ha disparat i hi ha qui s'aprofita de la necessitat. Famílies senceres viuen ara amuntegades en pisos petits, compartint habitacions i banys,

amb xiquets que no tenen espai per estudiar ni jugar.

Aquest drama, silencios i persistent, ha posat en evidència una desigualtat creixent: mentre uns han pogut refer els seus negocis gràcies a estalvis o assegurances, d'altres continuen sense recursos ni ajudes suficients. Les promeses institucionals arriben molt a poc a poc, i la burocràcia ha sigut un mur més alt que el fang.

“Quan la reconstrucció no arriba per igual —comenta un rector de l'Horta Sud— el dolor es multiplica i la confiança col·lectiva es trenca.” El desànim i la sensació d'injustícia es respiren en converses quotidianes. El poble ha superat el fang, però no la desconfiança.

La decepció cap al món polític és profunda. Molts veïns acusen els dirigents d'haver actuat tard i malament, d'haver-se quedat en les paraules mentre el fang s'emportava vides i negocis. D'altres han volgut traure profit polític del desastre, i això ha fet augmentar la sensació de ràbia i cansament. La crispació es nota als plens municipals de moltes de les poblacions afectades, on sovint hi ha més acusacions que propostes.

El sentiment general és de desencant, i molts retreuen una gestió lenta i poc empàtica per part dels polítics. L'administració pública, atrapada en la seua pròpia burocràcia, ha fet que les ajudes arriben amb comptagotes. I això ha alentit la recuperació econòmica i moral del poble.

DEL FANG A L'ESPERANÇA

Un any després, encara hi ha cases sense reparar i cors que no s'han curat del tot. Però també hi ha una llavor d'esperança: la d'un poble que, tot i el dolor, continua ajudant-se i mirant endavant. La fe no ens estalvia el sofriment, però ens dona la força per transformar-lo.

El futur demana ara noves respostes:

—Reutilitzar els baixos tancats de manera creativa, com a espais socials, d'acord amb els propietaris durant un període de temps i de restauració.

—Incentivar les xicotetes i mitjanes empreses i comerços per a que puguin tornar a obrir i crear llocs

de feina i riquesa als pobles. Càritas Diocesana ho està fent en una xarxa d'ajudes econòmiques rotatives.

—Ofertir acompanyament psicològic i espiritual per curar les ferides invisibles, com es pot trobar als Centres d'Escolta oberts per la diòcesi a distints llocs.

—Garantir transparència i agilitat en les ajudes públiques i facilitar mediadors per ajudar a gestionar les sol·licituds a persones amb pocs recursos humans o culturals.

—Impulsar formació en sostenibilitat i prevenció de riscos.

—Fer de les parròquies veritables espais de convivència fraterna i ajuda mútua.

—Celebrar cada any una jornada de record i esperança, per no oblidar i seguir caminant.

Un any després, encara queda fang en la memòria, però també brilla una esperança nova. L'aigua que va arrasar tantes cases no s'oblida, però ens ha ensenyat que, damunt del fang, es pot alçar una fe que salva, una caritat que reconstrueix i una comunicació que humanitza. Perquè la pluja pot tornar, però també pot tornar la gràcia; pot créixer el riu, però també pot créixer la solidaritat.

Que l'aigua que no s'oblida es convertisca en font de vida nova. Que el fang de la destrucció es transforme en argila de reconstrucció. Que l'oració es faça acció, i que la caritat siga el llenguatge comú. Només així aquesta terra torna a ser habitable, no sols per les cases que s'alcen, sinó pels cors que s'obrin. ■

Cadira pujaescales FARRÉ

 farré
A c c e s s i b i l i t a t

☎ 93 817 26 81
☎ 609 31 45 00
✉ info@farre.es
🌐 www.farre.es

El que és transitori és relatiu.
El que perdura és allò que és absolut
i important

La idolatria de les riqueses

**JOAN PLANELLAS
I BARNOSELL**

Arquebisbe metropolità
de Tarragona i primat

Benvolgudes i benvolguts,
Jesús ens diu que “no podem servir alhora Déu i el diner” (Lc 16,13). A més, adverteix als seus deixebles que han de guardar-se “de tota ambició de riquesa, perquè, ni que nedi en l’abundància, la vida d’un home no depèn pas dels seus béns” (Lc 12,15). Així les coses, per què són vàlides les riqueses? La resposta que dona l’Evangeli i la Bíblia en general és força escèptica: si no es té moltíssima cura amb elles, més aviat són perniciosos. Jesús posa l’exemple d’un home ric que va acumular una gran collita i va edificar grans graners per tenir garantit poder viure en el luxe. “Però Déu li

digué: ‘Insensat! Aquesta mateixa nit et reclamaran la vida, i tot això que has acumulat, de qui serà?’” (Lc 12,20).

A la Bíblia hi ha un capítol realment pesat, carregat i enfarfegat. És el que ens descriu les riqueses del rei Salomó (1Re 10). Salomó era un rei molt bo i Déu va premiar-lo amb la saviesa. Era tan savi que tothom anava a consultar-lo. I li portaven presents. L’or arribà a ser tan abundant al seu regne que la plata quasi no valia res i la feien anar a puntades de peu pels carrers, com les pedres (cf. 1Re 10,21.27). Salomó tot ho tenia d’or. Era tan poderós i tan ric que quasi se sentia embafat de poder i de riquesa. Però, després del capítol de les riqueses, ve el capítol dels pecats. Primer hi ha les dones. Salomó era tan ric, que en tenia moltes, sobretot estrangeres: “Moabites, ammonites, edomites, sidònies i hitites” (1Re 11,1). I les havia de fer contentes, aixecant altars als déus de llur devoció. I acabà adorant Astarté, deessa dels sidonis, i a Milcom, el déu dels ammonites (1Re 11,5). Pobre Salomó! Cap a les seves velleses ja havia perdut del tot la carta de navegar. Tan bo i tan savi, es tornà dolent i imple pels camins del poder i la riquesa. Ja ho diu el llibre del Cohèlet: “Vanitat i més vanitat [...], tot és efímer, tot és en va” (Coh

1,2). Es tracta d’un escepticisme sa que ens convé a tots, perquè relativitzem els nostres entusiasmes pel que és material i corregim el nostre afecte per les riqueses. El veritable savi és el qui mira les coses des del final, des d’aquella càtedra lluminosa que és la mort, que ajuda a donar a les coses el valor just. El que és transitori és relatiu. El que perdura és allò que és absolut i important.

Aquestes pàgines bíbliques no ens conviden a menysprear els béns d’aquest món però sí a no deixar-nos mai esclavitzar per ells. No hem de descuidar el treball, però mai no podem donar prioritat al que és material, perquè aleshores cauríem en la idolatria i en l’obsessió pels diners i les riqueses. L’afany d’acumular béns, de gastar desmesuradament és, en el fons, una font d’infelicitat, quan no ho és també de violència, i sol prendre’ns la llibertat i la pau interior, ens impedeix gaudir dels valors més humans i senzills de la vida, i sovint tanca el nostre cor a Déu i al proïsme més necessitat. Per això avui podríem acabar amb una pregària extrreta del missal, que diu: “[Senyor,] sigueu misericordiós amb nosaltres, perquè, guiats i governats per vós, de tal manera usem els béns temporals que no perdem els eterns.”

Ben vostre. ■

La llum pot vèncer la foscor, i el sofriment —sense deixar de ser-ho— es pot convertir en un cant de lloança

En el sofriment aprenem a esperar

FRANCESC CONESA

Bisbe de Solsona

Estimats germans,
Estem repassant els “llocs” d’aprenentatge de l’esperança, seguint de prop el que va dir Benet XVI a l’encíclica *Spe salvi*. Ens fixem avui en el sofriment com, encara que ens pugui sorprendre, un lloc on aprenem a esperar.

Comencem subratllant que el sofriment forma part de la vida humana, perquè som éssers limitats i finits. Com a éssers humans, lluitem contra el dolor nostre i el dels altres i intentem alleujar sobretot el patiment dels innocents. Ara bé, encara

que en els darrers anys la medicina ha fet grans avenços en la superació del patiment físic, no és a les nostres mans extirpar-lo del tot del món. El que guareix a l’ésser humà no és esquivar el sofriment i fugir davant del dolor, sinó la capacitat d’acceptar la contradicció, de madurar-hi i trobar un sentit mitjançant la unió a Crist, que ha patit amb un amor infinit.

Fins i tot enmig de l’infern d’un camp de concentració o de la solitud d’una UCI, podem trobar Déu. Diu un salm “Si pujava dalt del cel, vós hi sou, si m’ajeia als inferns, també us hi trobo (...) Diré, doncs: ‘Que m’amaguin les tenebres i tingui per llum la negra nit’? Però per a vós no són fosques les tenebres i la nit és tan clara com el dia: llum o fosca us són igual” (Sl 139,8-12). És possible descobrir la presència de Déu enmig de l’abisme del dolor. La llum pot vèncer la foscor, i el sofriment —sense deixar de ser-ho— es pot convertir en un cant de lloança.

La grandesa de la humanitat es pot mesurar per la seva relació amb

el sofriment i amb la persona que sofreix. Una societat que no accepta el qui pateix es torna inhumana. La grandesa de l’ésser humà i de la societat es mostra quan s’assumeix el patiment de l’altre com a propi, perquè aleshores el sofriment queda “traspasat per la llum de l’amor” (*Spe salvi*, 38).

També expressa la grandesa de l’ésser humà la capacitat d’acceptar patir per amor del bé, de la veritat i de la justícia. Quan aquests valors es posen per sobre del meu benestar propi, es dona pas a una humanitat nova. Diu la carta de Pere: “Si heu de sofrir pel fet de ser justos, feliços de vosaltres!” (3,14). La fe cristiana suscita en l’ésser humà la capacitat de patir per la veritat, la justícia i l’amor. Aquesta capacitat depèn del tipus d’esperança que fonamenta la nostra vida. “Els sants van poder recórrer el gran camí de ser homes de la mateixa manera que Crist el va recórrer abans que nosaltres, perquè estaven replets de la gran esperança” (*Spe salvi*, 39). ■

CONSULTORI BÍBLIC

Què diu Jesús sobre la vida?

MONTSE DE PAZ

Biblista

L'anhel d'una vida plena és innat en l'ésser humà. Existir és el do més gran que hem rebut, però no en tenim prou amb sobreviure: volem una vida amb sentit, profunditat i bellesa.

Jesús ve a donar-nos aquesta vida. Ho diu clarament: "He vingut perquè tinguin vida" (Jn 10,10). Ha vingut a alliberar, guarir i salvar (Lc 4,18), és a dir, a oferir-nos una vida que val la pena de viure. En l'evangelí de Joan, ell mateix es presenta com a pa, aigua viva, llum i resurrecció. El regne de Déu és una festa!

Jesús ensenya que la vida és bona, però per viure de debò cal saber donar-la. "Si el gra de blat no mor, no dona fruit" (Jn 12,25). La vida és més que els recursos o les possessions: "No val més la vida que el menjar, i el cos més que el vestit?" (Mt 6,25). El secret per a una vida bona és lliurar-se als altres.

Distingeix dues dimensions inseparables: la material i l'espíritual. Cuida el cos guarint malalts i compartint pa, i elogia la dona que li ungeix els peus. El cos és important!

Ahora ens recorda que l'esperit és el que dona vida i ens uneix amb Déu. Per això adverteix: "No tingueu por dels qui maten el cos, però no poden matar l'ànima" (Mt 10,28). Hem d'evitar aquells que poden ofegar-nos la fe, l'esperança i l'amor, apagant la joia de viure. Tenir cura de la vida espíritual és tan important com cuidar el cos.

Finalment, Jesús anuncia que la vida no acaba aquí: "Jo soc la resurrecció i la vida" (Jn 11,25). La vida mortal és una primera etapa del camí: més enllà de la mort, Jesús ens n'obre les portes a una altra, eterna, plena i definitiva, com no ens podem imaginar.

PER A CONSULTES:

redaccio@catalunyacristiana.cat

COMENTARI DE LA PARAULA

De Blancaneu a santa Clara: un joc de miralls

MARCOS ACEITUNO

Teòleg i biblista

Il·lustració: Glòria Monés

Blancaneu és un conte de fades, difós gràcies als germans Grimm (1812), que conté una de les expressions més conegudes: "Oh, mirall, mirallet, qui és la més formosa de tota la terra?"

És l'expressió del desig d'una ànima que anhela saber-se estimada per ella mateixa, pensant que tot el que tenim és gràcies a nosaltres. Però, l'evangelí d'avui, com els dels diumenges anteriors, és un repte per a la nostra consciència religiosa. Concretament, ens proposa un dilema: o bé quedar-nos només amb la part exterior de la vivència religiosa de la nostra fe, o bé anar més al fons. L'ànima de la nostra vida religiosa rau en l'experiència del perdó i la salvació que Déu, Senyor nostre, ens aporta per mitjà de Jesús a la creu.

Jesucrist, que ha mort per nosaltres, ens obre un camí de transcendència i d'aprofundiment.

Transcendència de la vida material, per anar a descobrir que hi ha un més enllà que ens obre els horitzons i ens transforma. És la presència de l'Esperit Sant, do del Pare i del Fill en nosaltres, que ens fa descobrir, en les coses més ordinàries, un Déu amagat que ens estima.

Aprofundiment, perquè la grà-

cia de Déu per mitjà de Jesucrist ens ajuda a endinsar-nos en el misteri de Déu no només en el més enllà, sinó també en el més ençà. Sobretot en el fons de la consciència, que és on prenem les decisions més pregoneres de la vida. I comparar-se amb els altres per sentir-se algú és una temptació que l'evangelí denuncia. Jesús ens fa un recordatori: la manera com vivim la nostra vida aquí a la terra no és indiferent pel que fa a la presència de Déu. Déu, que ens estima, ens llança un repte, el repte de l'amor, és el repte de viure conforme a les seves divines promeses i els seus manaments. Els manaments de la vida cristiana, doncs, han de ser com un termòmetre de la veracitat de la nostra consciència i del nostre amor envers Déu. No han de servir pas com armes que llancem contra els altres per justificar la nostra virtut o excusar el nostre defecte o vici. En definitiva, doncs, l'evangelí ens parla de persones que volen viure coherents amb l'amor que Déu ens fa.

I parlant de miralls, en tenim un altre que una altra dona contempla: santa Clara, quan vol aprendre la bellesa de la veritat, amagada en Déu, i la troba en la pobresa i formosor del Fill de Déu fet home: "Enmig del mirall, considera la humilitat, almenys la pobresa plena de felicitat i els innombrables treballs i penalitats que [Crist] va sofrir per la redempció de la humanitat" (*Cartes a santa Agnès de Praga*). Ara, ens toca a nosaltres escollir el mirall al qual volem interrogar. Escull-lo. ■

Diumenge XXX de durant l'any

Lectura primera

Sir 35,12-14.16-18

El crit d'auxili dels desvalguts penetra més enllà dels núvols

Lectura del llibre de Jesús, fill de Sira

El Senyor fa justícia, no té miraments amb el prestigi dels homes, no es deixa influir per ningú en perjudici dels pobres; escolta la pregària dels oprimits, no es fa sord al clam dels orfes ni al plany insistent de les viudes. El Senyor rep benèvolament els qui l'honoren, el clam d'aquests homes arriba al cel, el crit d'auxili dels desvalguts penetra més enllà dels núvols, i ells no es consolen fins que arriba a terme, no desisteixen mentre l'Altíssim no intervingui per fer justícia a favor dels innocents. El Senyor no s'entretindrà, no tardarà a sortir a favor d'ells.

Evangelí

Lc 18,9-14

Va ser el cobrador d'impostos i no el fariseu el qui tornà a casa seva perdonat

Lectura de l'evangelí segons sant Lluc

En aquell temps, Jesús digué

Salm responsorial

33

Beneiré el Senyor en tot moment, tindrè sempre als llavis la seva lloança.

La meva ànima es gloria en el Senyor; se n'alegraran els humils quan ho sentin.

R. Quan els pobres invoquen el Senyor, ell els escolta.

Els ulls del Senyor vetllen pels justos, escolta quan criden auxili.

Així que criden, el Senyor els escolta i els treu de tots els perills. R.

El Senyor és a prop dels cors que sofreixen, salva els homes que se senten desfets.

El Senyor rescata de la mort els seus servents, i no acusarà els qui es refugien en ell. R.

Al·leluia

Déu, en Crist, ha reconciliat el món amb ell mateix, i a nosaltres ens confia el missatge de la reconciliació.

aquesta paràbola a uns que es refiaven que eren justos i tenien per no res a tots els altres: "Dos homes pujaren al temple a pregar: un era fariseu i l'altre cobrador d'impostos. El fariseu, dret, pregava així en el seu interior: 'Déu meu, us dono gràcies perquè no soc com els altres homes: lladres, injustos, adúlter, ni soc tampoc com aquest cobrador d'impostos. Dejunco dos dies cada setma-

Lectura segona

2Tm 4,6-8.16-18

Ja tinc reservada la corona que m'he guanyat

Lectura de la segona carta de sant Pau a Timoteu

Estimat, pel que fa a mi, la meua vida ja és oferta com una libació vessada sobre l'altar. Ja m'ha arribat el moment de desfer les amarres i deixar el port. Després de lluitar en aquest noble combat i acabada la cursa em mantinc fidel. I ara ja tinc reservada la corona que m'he guanyat. El Senyor, jutge justíssim, me la donarà quan serà el dia, i no tan sols a mi, sinó a tots els qui enyoren la seva manifestació.

Durant la meua primera defensa davant el tribunal no es presentà ningú a fer-me costat; tothom m'abandonà. Que Déu els ho perdoni. Però el Senyor m'assistia i em donà forces perquè acabés de proclamar el missatge de l'evangelí, i poguessin escoltar-lo tots els pagans. I Déu m'ha salvat de la gola del lleó. El Senyor em salvarà de tots els qui em volen perjudicar i em guardarà per al seu Regne celestial. A ell sigui donada la glòria pels segles dels segles. Amén.

na i us dono la desena part de tots els meus ingressos.' Però el cobrador d'impostos, que s'havia quedat un tros lluny, ni gosava aixecar els ulls al cel, sinó que es donava cops al pit i deia: 'Déu meu, sigueu-me propici, que soc un pecador.' Us asseguro que aquest tornà perdonat a casa seva i l'altre no; perquè tothom qui s'enalteix serà humiliat, però el qui s'humilia serà enaltit." ■

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

**CICLE LITÚRGIC C; FERIA I
TEMPS DE DURANT L'ANY
SALTERI: SETMANA 2**

Octubre

26. DIUMENGE

XXX Diumenge de durant l'any, Verd.

Lectures: Siràcida 35,15b-17.20-22a / Salm 33 / 2 Timoteu 4,6-8.16-18 / Lluc 18,9-14.

SANTORAL: Evarist, p. i mr.; Llucià i Marcià, mr., Rústic, b.; Virila, ab.

27. DILLUNS

Fèria, Verd. Lectures: Romans 8,12-17 / Salm 67 / Lluc 13,10-17.

SANTORAL: Florenci, mr.; Gaudiós, b.

28. DIMARTS

Sants Simó i Judes, apòstols (F), Vermell. Lectures: Efesis 2,19-22 / Salm 18 / Lluc 6,12-19

SANTORAL: Ciril·la, vg. i mr.; Silvi, erm.

29. DIMECRES

Fèria, Verd. Lectures: Romans 8,26-30 / Salm 12 / Lluc 13,22-30. A Girona:

Sant Narcís, b. i mr. (S i F), Vermell

SANTORAL: Eusèbia, vg. i mr.; beat Miquel Rua, prev.

30. DIJOUS

Fèria, Verd. Lectures: Romans 8,31b-39 / Salm 108 / Lluc 13,31-35

SANTORAL: Eutròpia, mr.; Marcel de Lleó, Claudi, Rupert i Victori, mr.; Zenòbia, mr.

31. DIVENDRES

Fèria, Verd. Lectures: Romans 9,1-5 / Salm 147 / Lluc 14,1-6

SANTORAL: Alfons Rodríguez, rel.; Lucil·la, vg. i mr.; Quintí, mr.; Volfang, b.

Novembre

1. DISSABTE

Tots Sants (S), Blanc. Lectures: Apocalipsi 7,2-4.9-14 / Salm 23 / 1 Joan 3,1-3 / Mateu 5,1-12a

El Sant 26 d'octubre

Virila, abat de Leire

Sant Virila va néixer cap a l'any 870 a la vila de Tiermas, prop de l'actual embassament de Yesa, a Navarra. La seva figura és recordada gràcies a una llegenda que el vincula amb el misteri de l'eternitat, ja que, des de ben jove, es mostrà interessat per la vida espiritual i pels misteris de Déu, especialment pel sentit de l'eternitat.

La llegenda diu que un dia, mentre caminava pels voltants del monestir de Leire, s'aturà al costat d'una font i escoltà el cant d'un ocell. El captivà completament, fins al punt que Virila caigué en un somni profund. Quan es despertà, ja era de nit. Tornà al monestir, però tot semblava diferent. Quan un monjo li obrí la porta, ningú no el reconeixia. Virila afirmà ser l'abat del monestir, però els germans no se'l creien. Intrigat, un monjo

consultà els llibres antics i descobrí que, efectivament, feia tres-cents anys que un abat anomenat Virila havia desaparegut en un passeig pel bosc. La situació es resolgué de manera sorprenent: l'ocell que havia fascinat Virila entrà a l'església amb l'anell abacial i el col·locà al dit de l'abat, deixant clara la seva autoritat.

Tot i que es tracta només d'una llegenda, la seva figura ha anat sempre lligada a la percepció humana del temps, i en aquest mateix monestir hi ha la font de sant Virila, que recorda el miracle de l'abat i la seva història. Aquesta font és un punt de pelegrinatge molt important, on els visitants reflexionen sobre l'eternitat. L'única referència documentada del sant, però, només la trobem al *Llibre gòtic* de la catedral de Pamplona, i data del 928.

**CONSOL
MUÑOZ**

Franciscana missionera

La comunió amb tots els sants ens porta a agrair la intercessió que, per a nosaltres, fan davant del Senyor

Celebració de Tots Sants

Aquesta setmana tindrem la celebració de Tots Sants. I aquell dia venerem tots els “sants” que no tenen data pròpia al calendari litúrgic, i que gaudeixen ja de la benaurança del cel.

Hi havia un gran desig, entre els cristians, d'honorar la gran quantitat de màrtirs que moriren, especialment durant la persecució de l'emperador Dioclecià (284-305), la més cruel i prolongada de la història. I, d'altra banda, no hi havia prou dies a l'any per commemorar-ne cadascun d'ells, a part que molts màrtirs van morir en grups. Aleshores es va veure que el més apropiat era establir una festa comuna per a tots.

A partir de la segona meitat del segle IV el calendari de Nicomèdia anunciava per al divendres de l'octava de Pentecosta la festa “de tots els sants confessors”. A Roma el papa Bonifaci IV va dedicar, a començaments del segle VII, el Panteó en honor de “santa Maria i tots els sants màrtirs”, i la seva festa es va celebrar, durant molt de temps, el 13 de maig.

Més tard, el papa Gregori III va consagrar una capella a la basílica de Sant Pere dedicada a tots els sants, i va fixar la celebració per al dia 1 de novembre. El papa Gregori IV, l'any 835, va estendre la

celebració de tots sants, l'1 de novembre, a tota l'Església Universal. Va voler que tot el món cristià honorés tots els sants del cel en l'esmentada data.

La comunió amb tots els sants ens porta a agrair la intercessió que, per a nosaltres, fan davant del Senyor. Ells ja han arribat a la pàtria celeste i gaudeixen de la presència de Déu, però sense oblidar els qui, encara, peregrinem en aquest món. S'hi refereix l'himne de l'ofici de lectura de la festa de Tots Sants; i una estrofa en canta: “Des del cel ens arriba propera la seva presència i llum guiadora: ens conviden, ens criden ara, companys serem demà.”

Les famílies religioses tenim inclosa, en els nostres calendaris litúrgics respectius, la festivitat de Tots Sants. En el cas de la família franciscana, la celebrem el dia 29 de novembre, data de l'aprovació de la Regla dels Germans Menors, pel papa Honori III, el 29 de novembre del 1223.

Per tant, és una festa en la qual commemorem tants sants i santes de totes les èpoques, de totes les capes socials, de totes les cultures, que han il·luminat amb llum pròpia la santedat de l'Església. Una munió que ha viscut el seguiment de Jesús i el seu evangeli de manera radical. ■

Només l'amor venç el mal

El jesuïta Kike Figaredo, al centre, ha consagrat la seva vida a ajudar els mutilats per les mines antipersona.

MARIA BALART ALTÉS

Professora de Secundària

L'any 2025 entra en la recta final de la seva singladura. Ha estat ple d'aniversaris i celebracions que serveixen per fer memòria d'esdeveniments positius i d'altres de tràgics i dolorosos que rememoren l'actuació humana més nefasta.

La primavera passada vaig tenir l'ocasió de realitzar un interessantíssim viatge a Cambodja i al Vietnam. Acompanyats pel fotoperiodista Gervasio Sánchez, un grup de 18 persones recorreguérem els espais que fa 50 anys foren escenari d'uns fets històrics que van marcar la vida de milions de persones en aquests països del sud-est asiàtic: l'inici del règim dels Khmers Rojos de Pol Pot a Cambodja (1975-79) i el final de la guerra del Vietnam (1979).

Prop de la capital de Cambodja, el camp d'extermini de Choeung Ok és un dels testimonis de la brutalitat que patiren dos milions de cambod-

jans, que van sofrir empresonament, tortura i mort durant quatre interminables anys. També el silenci profund, el respecte i la incomprensió davant de la crueltat humana ens envaï en la posterior visita al Memorial del genocidi —l'antiga presó S-21— a Phnom Penh.

És possible trobar sentit enmig de tanta destrucció? Quina confiança en l'ésser humà, fet a imatge i semblança del Creador?

Alguna resposta vam trobar l'endemà quan el nostre grup va viatjar fins a Battambang, on al Centre Arrupe ens rebia Kike Figaredo. Aquest jesuïta asturià, i prefecte apostòlic de Battambang des de l'any 2000, ha consagrat la seva vida a ajudar els discapacitats en aquest país, inicialment els mutilats víctimes de les mines antipersona. Va col·laborar amb la Campanya Internacional per a la Prohibició de les Mines Antipersona, que va rebre el premi Nobel de la Pau el 1997.

Ha desenvolupat tallers perquè els mateixos mutilats construeixin cadires de rodes seguint el model Mekong, una cadira de rodes fabri-

cada amb fusta i que s'adapta a les característiques del terreny on viuen i treballen les persones usuàries. Vam visitar el taller de confecció i d'artesanía i les aules de formació.

El bisbe Figaredo, com tantes i tantes persones, va sentir que l'amor de Crist el comprometia amb els germans més desfavorits. Sense por, com sovint ens recorda Jesús a l'Evangeli, amb alegria, bondat i una gran fe, esperança i amor. La visita al Centre Arrupe il·luminà la foscor que tots i totes portàvem dins el cor després del testimoni d'un règim d'horror massa recent.

Persones com Kike Figaredo ens reconcilien amb la condició humana. Els actes de violència i injustícia són conseqüència de l'egoisme i l'ambició. Tanmateix, no és menys cert que l'amor, la bondat, la generositat i la fe estan en molts més cors i en innumbrables vides de compromís. Mentre vosaltres llegiu aquestes línies, les bombes continuen esclatant a massa llocs i les víctimes es multipliquen.

Però no oblidem que només l'amor venç el mal. ■

Cartes

La continuïtat

Just quan feia poques setmanes de l'elecció del papa Lleó XIV, una mena de tsunami conservador apareixia als mitjans de comunicació del que, sense dubte i per gràcia de Déu, és una part minoritària de l'Església; tot un seguit de *fake news* on es sentenciava que els dotze anys de pontificat de Francesc serien escombrats pel nou Bisbe de Roma. Els lectors d'aquests mitjans, mal avesats a llegir només allò que els confirma el que volen creure i sentir, sembla que comencen a veure que, després de dotze anys, les línies mestres del rumb de l'Església seguiran sent les mateixes.

Evidentment el tarannà del papa Lleó no és el del papa Francesc i sembla bo que així sia perquè tota la reforma empresa fa anys precisament on més es veia era en el nomenament dels nous bisbes. Homes més o menys joves, d'una forta arrel pastoral i sense els vicis adquirits dels vells pastors ben perfumats i amb traces de prínceps o virreis.

Com no podia ser d'altra manera, aquell humil, silenciós i molt feiner cap del Dicasteri dels Bisbes avui és el Pontífex de l'Església.

Pot ser que l'Esperit Sant, quan es reuneix a la capella Sixtina durant el conclave, vingui amb els deures fets? Possiblement siguin especulacions, però una cosa està clara. Nostre Senyor s'estima més una Església des de l'Evangeli que des d'una tradició mal entesa, perquè la tradició tant

nostrada avui, en el seu dia no era tradició. La tradició ve de segles de magisteri i una cosa hem de tenir clara: d'aquí un parell de segles, el magisteri del papa Francesc també serà tradició.

El que cal és fer més exercicis d'evangelització dins nostre, perquè només escoltar i sentir el que volem que ens diguin fa perdre la riquesa d'una veritat que sempre, com deia el papa Benet XVI, està repartida i d'aquesta barreja d'opinions sobre una veritat, viu l'Església.

CLIMENT GARAU OLIVER

Salut mental

Voldria incidir al respecte, tot i que resulti del tot evident, que sense unes condicions de vida dignes —i ens queda encara molt per fer— no es pot parlar de salut mental.

MARTÍ MANCILLA MUNTADA

PODEU ENVIAR LES CARTES A:
redaccio@catalunyacristiana.cat

POSTALS DES D'ANDALUSIA

Còrdova: primera carta pastoral del bisbe

Vivim a la tardor, temps de llavors i de sembres, de solcs oberts, d'inicis de curs, de promeses per tot arreu, tot i que després la realitat ens colpegi amb les seves "llestes d'espera" i els seus milers de "contratemps".

Després de la presa de possessió el mes de maig passat i dels seus primers passos a la diòcesi, el bisbe de Còrdova, Jesús Fernández, ha escrit la seva primera carta pastoral, amb motiu del nou curs 2025-2026. Val la pena seleccionar alguns dels seus missatges principals.

"Primer, som davant d'un canvi d'època, com ens va dir el papa Francesc. Segon, la humanitat necessita una profunda renovació espiritual, relacional i pastoral, donada la secularització creixent interna juntament amb una sèrie de reptes culturals i socials. Tercer, en els meus mesos de pasturatge, m'han sorprès gratament meravelloses realitats, com la quantitat d'esdeveniments extraordinaris que guarneixen els afanys pastorals, la preparació intel·lectual dels sacerdots i la seva disponibilitat, la implicació dels laics, a través de l'apostolat seglar, la pastoral familiar i a favor de la vida, la riquesa d'obres caritatives i socials."

Quart, el bisbe suggereix a la seva carta pastoral "unir forces i col·laborar en projectes comuns", per a la qual cosa serà de gran ajuda un Pla pastoral diocesà.

Es tracta de sembrar, de contemplar els reptes d'un futur carregat de problemes i de traçar els camins a seguir. El nou bisbe de Còrdova, amb aquesta carta pastoral, podem dir que inicia el seu camí convidant el clergat i els fidels a "edificar una Església propera, missionera i samaritana".

Hora difícil, certament, però també esperançada. Veus així, de confiança i d'alè, són les que veritablement calen per solucionar problemes i posar a punt esforços i horitzons.

ANTONIO GIL
 Sacerdot i periodista

CERTIFICATS MÈDICS CARNET DE CONDUIR NÀUTICA I ARMES

CENTRE MÈDIC PLAÇA MOLINA

Dr. Rafael Solanas Anglada

• COTXE, MOTO I CICLOMOTOR • PSICOTÈCNICS
 • LLICÈNCIA D'ARMES • LABORALS I ESCOLARS • NÀUTICA

LABORABLES

De 10 a 13 h i de 16 a 20 h

Les persones que es presentin amb un exemplar de Catalunya Cristiana tindran un descompte de 20 euros
www.centromedicoplazamolina.es

INFORMEU-VOS-EN: Tel. 932 188 826 - Mòbil: 639 474 741
 c/ Balmes, 281, entr. 2n - 08006 Barcelona

Denúncia d'un projecte de vida trencat

Presentació de l'informe "Arrels rere els murs", del Servei Jesuïta a Migrants

Els ponents durant la presentació de l'Informe CIE corresponent a l'any 2024.

MAC
Barcelona

Una de les ferides més sagnants del nostre món." Amb aquestes contundents paraules es va referir Saida França, voluntària des de l'any 2020 de l'equip de visita de la Fundació Migra Studium al Centre d'Internament d'Estrangers (CIE) de la Zona Franca, de Barcelona, a la privació de llibertat com a eina de gestió migratòria. Va reconèixer que sent "molta ràbia i indignació" davant d'aquesta negació sistemàtica de drets fonamentals a les persones migrades.

Una aplaudida intervenció que

va tenir lloc durant la presentació de l'informe *Arrels rere els murs*, el dijous 2 d'octubre, a la Facultat de Dret de la Universitat de Barcelona. En aquesta 15ena edició de l'Informe CIE, elaborat pel Servei Jesuïta a Migrants (SJM) —xarxa d'entitats que treballa per la defensa dels drets de les persones migrants i el seu ple accés a la ciutadania— es denuncia una política migratòria que acaba tancant, rere els murs d'aquestes instal·lacions, persones amb projectes de vida i arrelament al nostre país. L'estada al CIE genera un desempament i indefensió de la persona internada que li afecta l'estat físic i mental.

La Saida també va posar en relleu que als CIE "les persones interna-

des perden la seva identitat, atès que esdevenen tan sols un número; allà ningú no els crida pel seu nom i cognom". I va remarcar "la soledat" i "la gran invisibilitat" que pateixen aquestes persones que es troben en situació administrativa irregular. "Penso que és essencial —va reivindicar— dignificar cadascuna d'aquestes vides trencades."

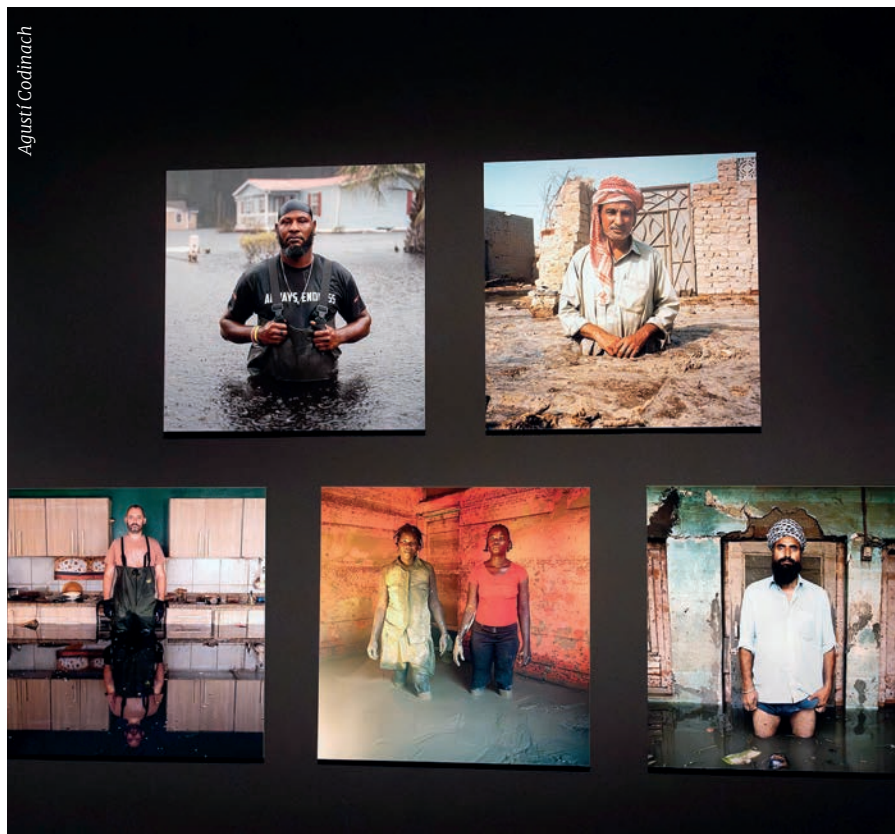
Durant l'acte també hi van participar Maria Coll, directora de la Fundació Migra Studium; Iván Lendrino Tejerina, coordinador de l'equip CIE a Pueblos Unidos i al SJM, i Josetxo Ordóñez, advocat i doctor en Dret per la Universitat de Barcelona. Per la seva banda, Marta Vallverdú, advocada d'Irídia-Centre per la Defensa dels Drets Humans, davant de la impossibilitat de ser-hi present, va enviar un escrit que va ser llegit.

"Aquest 2024 ha estat un any marcat per l'escolta, l'acollida i el compromís amb les persones que confien en Migra Studium per iniciar o continuar el seu camí", va dir Maria Coll. "Al setembre —va recordar— vam estrenar un nou servei d'acollida, fruit d'una reflexió interna sobre com rebre millor les persones que arriben per primera vegada. Aquest espai ens ha acostat a històries de coratge i esperança. A Migra Studium cada dia passen petits miracles. Experiències que són llavor d'un món més just, on persones diverses es troben, comparteixen i creixen juntes." ■

L'estada al CIE genera un desempament i indefensió de la persona internada que li afecta l'estat físic i mental

Reflexió crucial sobre els efectes del canvi climàtic

El Museu Diocesà de Barcelona acull l'exposició "Gideon Mendel. Germà Foc, germana Aigua"

Fotografies que interpel·len l'espectador sobre la responsabilitat humana en la conservació de la Creació.

MAC
Barcelona

El 10 d'octubre es va inaugurar al Museu Diocesà de Barcelona l'exposició *Gideon Mendel. Germà Foc, germana Aigua*, del prestigiós fotoperiodista sud-africà Gideon Mendel. Al llarg de quaranta anys de trajectòria professional ha estat guardonat amb alguns dels més importants premis de fotografia, com ara els sis premis World Press Photo pel seu rellevant impacte i compromís social. La mostra es pot visitar fins al 25 de gener del 2026.

L'itinerari expositiu presenta unes cinquanta fotografies que pertanyen a dos dels projectes més reconeguts de Mendel, *Drowning World* i *Burning World*, que documenten, respectivament, els dramàtics efectes dels incendis i de les inundacions en més d'una dotzena de països (Haití, l'Índia, el Pakistan, Nigèria, Austràlia, els Estats Units, Grècia...).

La historiadora de l'art Helena Alonso, comissària de l'exposició, mostra el seu treball conceptualment en diàleg amb l'espiritualitat franciscana i la commemoració dels 800 anys de la mort de sant Francesc d'Assís. S'hi inclouen dues peces audiovisuals produïdes per l'artista

i activista: *Gone*, sobre els incendis succeïts a Los Angeles el 2025, i *Water chapters*, que documenta la problemàtica global de les inundacions. També formen part de la mostra objectes trobats en escenaris de desastre que evidencien l'impacte de l'emergència climàtica, com ara una Bíblia cremada en una església presbiteriana de Los Angeles (Estats Units).

"L'eix central de la meua narrativa fotogràfica són els retrats de les persones afectades pels incendis i les inundacions. A través de les meves imatges vull documentar aquesta experiència traumàtica com a conseqüència del canvi climàtic", va explicar Gideon Mendel en una taula rodona celebrada el 9 d'octubre a la seu del Museu Diocesà de Barcelona. I va afegir: "Aquestes fotografies interpel·len l'espectador sobre la responsabilitat humana en la conservació de la Creació."

Moderada per la Gna. Margarita Bofarull, delegada de Pastoral de Fe i Cultura de l'arxidiòcesi de Barcelona, la taula rodona també va comptar amb la participació de la fotògrafa Mandy Barker, de l'ecòleg Eduard Pla i del teòleg fra Eduard Rey.

"Les meves fotografies tenen com a objectiu principal sensibilitzar la ciutadania sobre l'enorme contaminació que suposen els residus plàstics als ecosistemes marítims", va dir Barker. Per la seva banda, Pla va afirmar que "hauríem de fer tot el possible perquè els nostres paisatges siguin més resistents i resilents davant de la catàstrofe climàtica que estem vivint". Eduard Rey, franciscà caputxí, va posar en relleu que "cal una mirada renovada sobre la natura; hem de relacionar-nos d'una altra manera amb el medi ambient". ■

Comença la 36ena edició del Cicle d'Orgue de la Catedral de Barcelona

Viu un moment de plenitud artística a casa nostra

Agustí Codinach

Mn. Santiago Bueno i Juan de la Rubia, durant la presentació del cicle.

MAC
Barcelona

Dimecres 15 d'octubre va començar la 36ena edició del Cicle d'Orgue de la Catedral de Barcelona amb un concert a càrrec del matrimoni Bouvard, Michel i Yasuko, dues figures de referència en el món de l'orgue.

Cinc dies abans s'havia presentat la programació per a la temporada 2025-2026 als mitjans de comunicació a la seu barcelonina. Hi van participar Mn. Santiago Bueno, degà del Capítol de la catedral de Barcelona i prefecte de música, i l'organista Juan de la Rubia, director artístic del cicle, amb la intervenció musical del jove organista Miquel Carr.

"Aquest cicle viu un moment de plenitud artística i ja està totalment

consolidat com una de les grans cites musicals de la ciutat. Any rere any, reforça la seva identitat gràcies a una combinació acurada d'intèrprets de prestigi, repertoris diversos i una proposta cultural dissenyada per emocionar el públic", va explicar mossèn Bueno. Va afegir que "l'entrada als concerts és lliure amb aportació voluntària".

La programació, confeccionada novament per Juan de la Rubia, manté els valors que han definit sempre el cicle: qualitat artística, pluralitat d'estils i una clara aposta per la internacionalització. "Cal difondre la música sacra i preservar el nostre patrimoni sonor", va dir l'organista. I va anunciar la propera restauració "amb criteris històrics d'un dels orgues més antics de Catalunya": el de l'església de Sant Sever, a Barcelona. ■

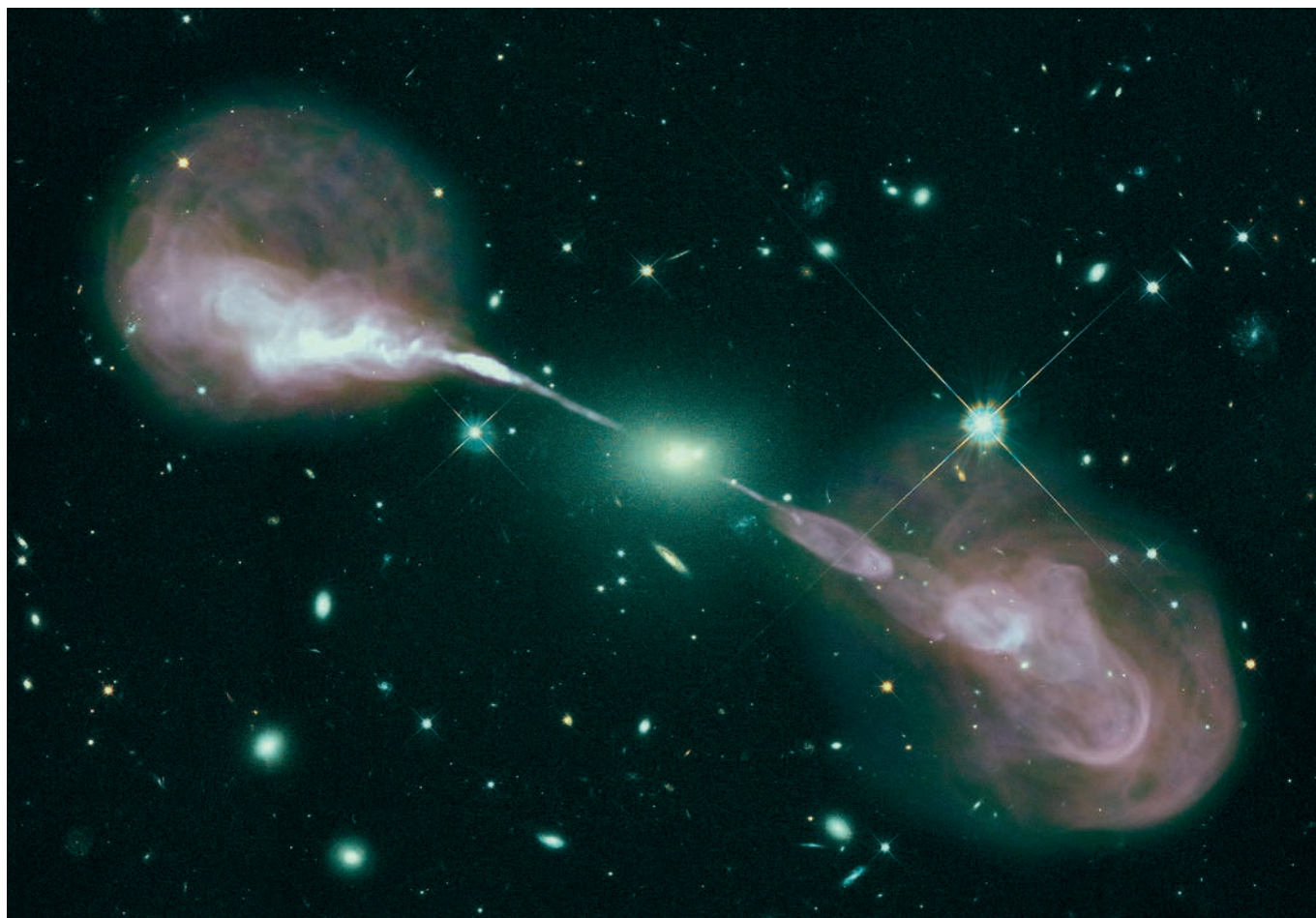
PROPERES CONCERTS

- 19 de novembre, amb Mónica Melcova (Eslovàquia), coproduït amb el Centre Nacional de Difusió Musical a través del seu programa *L'orgue a les catedrals*.
- 17 de desembre, a càrrec de Jorge García (Salamanca), especialista en teclats històrics.
- 21 de gener, ofert per l'organista Miriam Cepeda i el clarinetista Luis Alberto Requejo (Bilbao).
- 25 de febrer, a càrrec del jove Pol Álvarez (Stuttgart).
- 18 de març, amb Konstantin Reymaier (Àustria).
- 15 d'abril, a càrrec de Susana García Lastra (Sevilla), a només dos dies del centenari de la prestigiosa organista Montserrat Torrent. García Lastra oferirà així un homenatge a la seva mestra. Aquest concert s'inclou dins dels actes commemoratius del Centenari Montserrat Torrent, organitzats per la fundació homònima.
- 20 de maig, amb Nicola Proccaccini (Alemanya).

El cicle es caracteritza per la qualitat artística, la pluralitat d'estils i la internacionalització

ACTUALITATS CIENTÍFIQUES

El forat negre supermassiu més antic dels observats fins ara

Els forats negres supermassius es van formar com a resultat del col·lapse gravitatori de grans núvols de gas.

MN. FRANCESC NICOLAU

Professor emèrit de la Facultat de Filosofia de Catalunya

El descobriment ha estat possible gràcies a l'estudi realitzat per un grup internacional d'astrònoms que actuaven sota el lideratge de la Universitat d'Austin (Estats Units) a partir de les observacions fetes amb el conegut telescopi James Webb. Com ho han aconseguit? Amb l'anàlisi de la llum emesa per la galàxia CAPERS-LRD-z9, que és una galàxia de les classificades primigènies, ja que es troba a 13.300 milions d'anys llum de distància.

Es tracta d'una novetat astronòmica important. És cert que ja s'havien detectat algunes galàxies lleugerament més antigues, però no s'hi havia descobert cap forat negre supermassiu en elles. Però ara ens trobem que la llum emesa per aquesta nova galàxia, un cop ben analitzada, mostra l'existència d'una monstruositat astral que és d'uns 300 milions de vegades més massiva que el nostre Sol i es troba al centre de dita galàxia. L'anàlisi ha estat molt rigorosa i ens en podem refiar. És, doncs, el forat negre supermassiu més antic de tots els coneguts fins ara.

Per als responsables de la troballa, aquesta anàlisi que han fet representa una bona oportunitat per explicar com van poder formar-se forats negres amb tanta massa a

l'inici de l'univers. Pensem que la llum que ens arriba d'aquest astre fa 13.300 anys que va eixir d'ell i, per tant, estem observant coses que passaven relativament poc després del Big Bang. Sembla, doncs, que aquests forats negres supermassius es van formar aviat, segurament com a resultat del col·lapse gravitatori de grans núvols de gas.

Què hi podem afegir nosaltres? No tenim prou coneixements tècnics per emetre'n un judici crític, però crec que és interessant saber el que ens expliquen els experts sobre com va anar fent-se l'obra de la creació. A Déu no li costà gens, és clar, fer-ho com ho va fer, però per a nosaltres és interessant observar-ho i, així, hi veiem com era d'immensa la seva omnipotència. ■

Flickr / European Space Agency

TRADICIONS REMEIERES

Sobre les cols

Flickr / Forest and Kim Starr

La col té nombroses propietats terapèutiques.

**FRA VALENTÍ SERRA
DE MANRESA**

Arxiver dels Caputxins

Cal posar de manifest que la col (llat., *Brassica oleracea*; cast. *berza*, *col*) es conrea arreu d'Europa des de fa milers d'anys. Fou una hortalissa molt estimada pels celtes i pels romans, puix que gaudeix de nombroses propietats terapèutiques, especialment per fer cataplasmes per ajudar a guarir les nafres i els tumors externs.

L'home del neolític ja se servia de la fulla de col per potenciar el gust dels primers brous: la popular sopa de col! Amb la fulla de les cols en la

terapèutica antiga se'n prepararen alguns remeis —força ben elaborats— com ara una curiosa recepta per fer píndoles per al mal de cap que l'any 1756 escriví, al convent caputxí de Vilanova de Cubelles, fra Jacint de Sarrià: “Pren asíbar rentat, segons lo que pesa un ral de plata; rael de carbassa silvestre; de safrà un escrúpol; de mirra mitg escrúpol, molt amb subtil trituració, y mesclat molt bé, fes-ne píndolas ab such de cols, las que en castellà se diuen versas, y ne donaràs, tres o quatre, segons lo subjecte, a la nit quan se'n va a dormir, advertint que han de haver sopat a lo menos tres horas antes, y las donaràs de tres en tres nits, una vegada” (BHC, *De algunas herbas*, ff. 10-11).

Els antics caputxins conservaven

la fulla de col deixant pansir les fulles blanques interiors que escaldaven i confitaven cobertes amb vinagre. Aquest confitat de col efectuat a la caputxina, servit amb olives, ceba i acompanyat de bacallà esqueixat, o bé amb arengades és d'un gust excel·lent. Semblantment, la carn de plo-ma, com ara la perdiu, guisada amb cols és una menja que no té comparació eficient per la seva exquisidesa, i el freginat de col i patata amb cansalada —el trinxat cerdà— és un plat pairal d'aprofitament deliciós, essent especialment gustós quan la col ha estat tocada i “cuïta” per les gebrades. Els navegants l'usaven per combatre l'escorbut, fent xucrut amb fulla de col. Al l'article vinent, si a Déu plau, us parlaré del conreu i de les propietats remeieres de la carbassa. ■

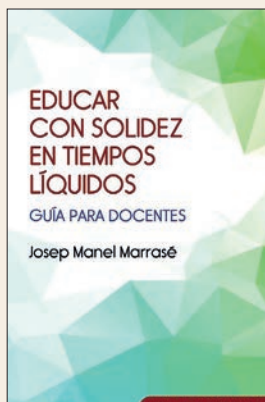

PILAR HUERTA ROMÁN

Teología descalza

Editorial Sal Terrae, 2025, 176 pàg.

En aquest llibre s'entrellacen diferents textos de les Sagrades Escripures amb la vida diària, en diàleg amb dues dones essencials per al Carmel: santa Teresa de Jesús i santa Isabel de la Trinitat. Viure la fe en pregària.

JOSEP MANEL MARRASÉ

Educar con solidez en tiempos líquidos

Editorial Narcea, 2025, 169 pàg.

Una guia que pretén recuperar el sentit comú i dotar al cos docent d'uns fonaments i d'un suport que il·lusionen i que impulsen la seva tasca educativa. Perquè a les aules se sembla la llavor del futur.

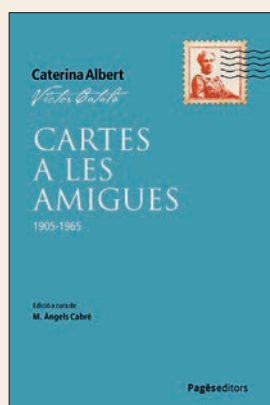

ROBERT BARRON

Eucaristía

Ediciones Palabra, 2025, 160 pàg.

A través d'una triple anàlisi de l'Eucaristia com a aliment sagrat, sacrifici i presència real, el bisbe Robert Barron acosta als lectors la profunda veritat que brolla de les paraules de Jesús a l'Últim Sopar.

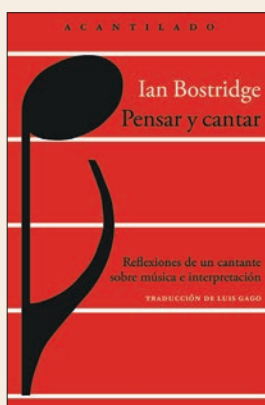

CATERINA ALBERT

Cartes a les amigues. 1905-1965

Pagès Editors, 2025, 256 pàg.

Caterina Albert —coneguda amb el pseudònim de Víctor Català— és la gran mestra de la literatura catalana. Aquest epistolari reuneix cent cinquanta cartes que va adreçar, durant sis dècades, a diverses interlocutores femenines.

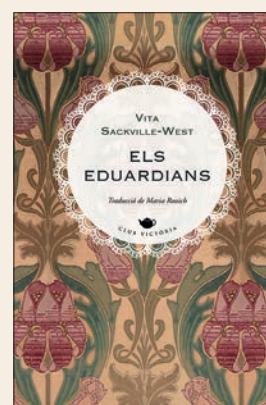

IAN BOSTRIDGE

Pensar y cantar

Editorial Acantilado, 2025, 152 pàg.

El cèlebre tenor Ian Bostridge reflexiona sobre el valor irrenunciable del contacte directe amb el públic, alhora que aprofundeix en l'ampli catàleg de clàssics que ha interpretat al llarg de la seva carrera.

VITA SACKVILLE-WEST

Els eduardians

Viena Edicions, 2025, 272 pàg.

Retrat magistral de l'ocàs de l'aristocràcia anglesa en les primeres dècades del segle XX, on l'autora recull molts dels records biogràfics de la seva joventut a la casa familiar. Una magnífica novel·la fins ara inèdita en català.

CRÍTICA DE TEATRE

Davant del tresillo m'“arroddillo”

**ANDREU
SOTORRA**

andreusotorra@gmail.com

L'argot lingüístic de La Cubana mereixeria l'edició d'un vocabulari específic del Centre de Terminologia, àlies Termcat. Els personatges de totes les seves obres les deixen anar amb tanta finor que mai fan mal a l'orella dels espectadors. Per això em permeto aplicar aquí aquest títol: “Davant del tresillo m'arroddillo”, que fa referència a una de les escenes de l'espantant musical que La Cubana ha elaborat molt artesanalment.

La companyia fa un recorregut per la història del teatre d'aficionats que ha estat l'embrió del teatre professional a Catalunya. No és estrany, doncs, que la cosa arrenqui amb una escena clau d'*Els Pastorets*, la de la peça *Som les fúries de l'infern*, on la vermellor contrasta amb la blancor angelical del desenllaç nadalenc.

La Cubana no es limita a fer un homenatge al teatre d'aficionats. Recupera els valuosos telons pintats a mà dels Germans Salvador, els figurins escenogràfics, els cartells dels teatres de l'època del Paral·lel, alguns dels noms de les nits barcelonines de postguerra com l'Alady, la Bella Dorita, el Josep Santpere o els Vie-

nesos d'Arthur Kaps, sense oblidar els marines nord-americans que atracaven al port. Un retaule no apte per a nostàlgics si no és que sàpiguen mirar-se'l amb la ironia i la distància còmplice que caracteritza La Cubana.

La companyia va encara més enllà i, subtilment dins la trama, no para de fer picades d'ullet als seus anteriors espectacles. I, per damunt de tot, hi ha els canvis de vestuari, la caracterització, la multitud de personatges, el ritme trepidant de cada escena enllaçada amb la següent, fins a esgotar, com una alenada d'aire fresc, una festassa que passa de volada: cent

cinquanta minuts sense pausa.

Quaranta-cinc anys després, La Cubana acumula un dels patrimonis més importants del teatre català. El relleu generacional de la companyia s'ha fet sense daltabaixos i d'una manera gairebé espontània. A *L'amor venia amb taxi* hi ha una companyia renovada, jove i compacta. I l'amor...? I el taxi...? Potser sí que venien, però després de cent cinquanta minuts no es veuen ni en forat ni en finestra. Val la pena anar al Romea per participar d'aquesta nova perla negra de La Cubana... en taxi, en metro, en bus o a peu coixet.

La troupe de La Cubana en una imatge promocional de l'espectacle.

“L'AMOR VENIA AMB TAXI”

GUIÓ: Jordi Milán, Toni Sans i Rubèn Montaña

MÚSICA: Xavier Mestres i Joan Vives

INTÈRPRETS: Montse Amat, Anna Barrachina, Núria Benet, Oriol Burés, Ferran Casanova, Ariadna Clapés, Bernat Cot, Víctor G. Casademunt, Maria Garrido, Xavier Mestres, Rubèn Montaña, Albert Mora, Laia Piró, Toni Sans, Xavier Tena

DIRECCIÓ MUSICAL: Xavier Mestres

DIRECCIÓ: Jordi Milán

Cia. La Cubana. Teatre Romea, Barcelona

Sense data de sortida

AMB BON HUMOR

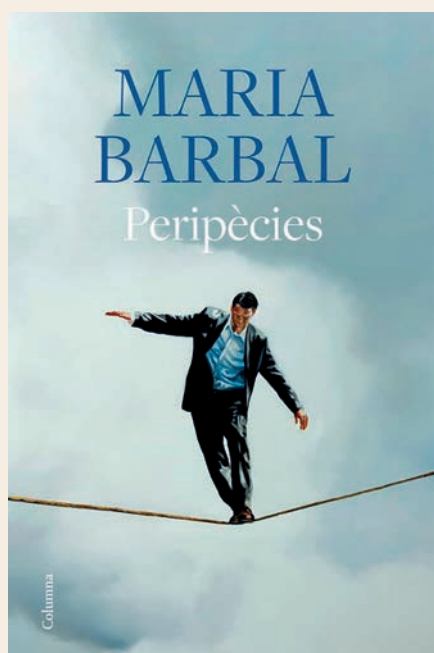

CRÍTICA LITERÀRIA

L'encaix

ROSA M. BOIXAREU
Biblista

MARIA BARBAL*Peripècies*

Columna Edicions, 2025, 400 pàg.

La lectura és un acte personal de qui llegeix” (Maria Barbal), i en tota lectura, i en l’opinió que ens genera, hi conflueixen un munt de circumstàncies que la influeixen. Fins a quin punt som lliures a l’hora de triar una lectura? L’habilitat comercial en les promocions, fins a quin punt ens influeix? “Darrerament, li semblava que quasi ningú no llegia lliurement. Només moguts per qui és la persona que ha escrit, si és algú conegut, si sap promocionar-se” (*Peripècies*).

És una narració novel·lada sobre la inestabilitat, la solitud, l’ambició, les dificultats, les relacions, la família, la frustració, l’èxit, les decisions, els interessos, els tripijocs, la recerca d’un espai propi... emmarcada en el món de la creativitat literària i tot el que l’envolta. Professionalment, quin és el segell de l’èxit?, la qualitat? I a nivell personal? Barbal ens respon sense que sembli fer-ho. Es tracta de la vida del seu protagonista —Anton Bellart, estudiant de Dret que abandona la carrera per dedicar-se a escriure— fàcilment extrapolable a la vida real. Les pàgines dedicades a posar ordre al pis les veig com una metàfora del dia a dia actual: desordenat, atrafegat, trepidant... No és senzill posar-hi ordre. Llums i ombres. Es tracta de la recerca d’una serenitat personal, d’una estabilitat que permeti viure sense enganyifes i en companyia, en sentit ampli.

Els personatges principals i secundaris no representen a ningú en particular. Són col·lectius imaginaris, reals, retratats en un nom i posats en llocs concrets en la trajectòria del protagonista; van reflectint retalls vius del nostre entorn: el pare, la mare, el germà, el fill, l’esposa, l’editor, l’agent, la Sílvia, etc.

La portada del llibre és molt suggeridora: una figura masculina fa equilibris sobre una corda fluixa; sembla l’Anton Bellart en les seves circumstàncies i la dificultat que té per passar-hi. Extrapolable al dia a dia. ■

UN NOU LLINDAR

Estimar els pobres

La llum que ens arriba amb la nova exhortació apostòlica del papa Lleó XIV *Dilexi te* sobre l’amor als pobres, il·lumina el moment actual, ja que la situació que viuen els milers de milions de pobres que hi ha al món avergonyeix tota la humanitat, sobretot aquells que amb el seu orgull, fan que la pobresa augmenti i s’estengui a més capes socials. Més greu encara quan, a la pobresa, s’hi afegeix el drama de la injustícia i la violència, la fam i la marginació, més tot el que provoca la migració i la falta d’habitatge. El papa Lleó insisteix sobre el camí de santificació, perquè en els pobres i sofrents es revela el mateix cor de Crist, els seus sentiments i les opcions més profundes, amb les que tot sant intenta configurar-se.

“La condició dels pobres —diu el papa Lleó a *Dilexi te*— representa un crit que, en la història de la humanitat, interpel·la constantment la nostra vida, les nostres societats, els sistemes polítics i econòmics, i especialment l’Església.” Enmig de tot això, veiem que la pregària ens sosté perquè ens posa en relació amb Déu i ens estimula a no defallir en la pràctica de la solidaritat.

Fixem-nos bé en Jesús, com a l’Evangeli contraposa la humil pregària del pobre a la pregària ostentosa del ric. A la paràbola (cf. Lluc 18,9-14) que descriu com prega cadascun d’ells, Jesús presenta dues formes de resar, de ser, de viure, i parla de l’“interior” de cada persona. Així ens fa veure qui queda justificat als ulls de Déu. La raó de fons és la humilitat, el reconeixement humil del propi pecat i la petició de perdó. La frase final de Jesús és categòrica: “Tothom qui s’enalteix serà humiliat, però el qui s’humilia serà enaltit.”

SEBASTIÀ TALTAVULL ANGLADA

Bisbe de Mallorca

Catalunya + Cristiana

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol
i Andorra: 145 €

Gibraltar i Portugal: 145 €

Resta d'Europa: 222,99 €

Amèrica i Àfrica: 254,19 €

Àsia i Oceania: 325,43 €

Membre de: **appec**
editors de revistes i digitals

Amb el suport de:
Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència

Director: Òscar Martí Navarro

Consiliari: Mn. Miquel Ramón Fuentes

Sotsdirectora: Carme Munté Margalef

Redactors: Miquel Àngel Codina, Macià
Grau, Rosa M. Jané, Joan Andreu Parra

Lingüista: Montserrat Pibernat

Fotògraf: Agustí Codinach

Col·laboradors d'aquesta setmana:

Marcos Aceituno, Mercè Alonso, Josep Maria
Anglès, Maria Balart, Pilarín Bayés, Rosa
Maria Boixareu, Jaume Borràs, Jesús Corbí,
Juanjo Fernández, Antonio Gil, Lluís Mar-
tínez Sistach, Ignasi Miranda, Glòria Monés,
Jaume Morales, Consol Muñoz, Francesc
Nicolau, Joan Pallarès-Personat, Montse de
Paz, Pepe Pedregosa, Quique, Josep Ruaix,
Valentí Serra, Andreu Sotorra, Sebastià
Taltavull

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014
BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

redaccio@catalunyacristiana.cat

administracio@catalunyacristiana.cat

publicitat@catalunyacristiana.cat

subscripcions@catalunyacristiana.cat

hola@clubnousamics.cat

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn.

Francesc Malgosa

Edita: Fundació Missatge Humà i Cristià

Administració: Isabel Giralt

(comptabilitat), Dídac Campos (subscripcions)

Autoedició i compaginació:

Joan Pàmies

Impressió: Impressions Intercomar-
cals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon
industrial El Cementiri. Tel. 938 788
403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT
FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79
ISSN català: 2938-2238

ISSN internet: 2938-2254

Difusió controlada per

Les opinions expressades pels nostres
col·laboradors no reflecteixen necessà-
riament la d'aquest setmanari

Agenda

Barcelona

ESGLÉSIA DE SANT GAIETÀ

El **diumenge 26 d'octubre**, a les
20.00, concert de Sara Ravelo, Edu-
ardo Israel Tut Vargas i Alessio Cop-
pola. Taquilla inversa (c/ Consell de
Cent, 293 - Barcelona).

JESUÏTES

El **dilluns 27 d'octubre**, a les 19.00,
presentació del llibre *Els jesuïtes a
Barcelona. Segle XIX-XX*, de Francesc
Riera, s.j., a Cristianisme i Justícia (c/
Roger de Llúria, 13 - Barcelona). Hi
participen: Marta Romay, Alexis Bu-
eno, s.j., Anna Saumoy, Pere Borràs,
s.j., Francesc Riera, s.j., i Pau Vidal, s.j.

AJUDA A L'ESGLÉSIA NECESSITADA

El **dimecres 29 d'octubre**, a les 19.00,
presentació de l'Informe de Lliber-
tat Religiosa al Món 2025 al Col·legi
d'Advocats de Barcelona, amb el car-
denal Joan Josep Omella, Walter von
Plettenberg, el P. Fadi Azar i Marcela
Szymanski.

LLEÓ XIV

El **dijous 30 d'octubre**, a les 18.30,
presentació del llibre *Lleó XIV. L'he-
rència de Francesc i el futur de l'Església*,
de Jordi Pacheco, al Col·legi de
Periodistes de Catalunya (rambla
Catalunya, 10 - Barcelona). Hi par-
ticipen: l'autor, Francesc Romeu i
Carme Munté.

AULES MOUNIER

El **dijous 30 d'octubre**, a les 19.00,
al Seminari Conciliar de Barcelona,
Tura Pedemonte i Albert Llorca refle-
xionen sobre *La filosofia personalista
davant la vulnerabilitat*.

Girona

LLEÓ XIV

El **dimarts 28 d'octubre**, a les 20.00,
presentació del llibre *Lleó XIV. L'he-
rència de Francesc i el futur de l'Església*,
de Jordi Pacheco, a l'auditori muni-
cipal Josep M. Terricabras de Calella.
Hi participen: l'autor en diàleg amb
Cinto Busquet.

SANT NARCÍS

El **dimecres 29 d'octubre**, a les 11.00,
missa solemne presidida pel bisbe fra
Octavi Vilà a la basílica de Sant Fèlix.

Durant tot el dia es podrà recollir el
cotó beneït.

Solsona

SANTUARI DEL MIRACLE

El **cap de setmana del 7 al 9 de no-
vembre**, trobada *Natura & Espiritual-
tat: tardor* amb Antoni Pou i Assump-
ció Ros (tel. 973 291 699).

Tarragona

PATRIMONI

El **dimarts 28 d'octubre**, a les 19.00,
conferència *La transformació del pa-
trimoni festiu a Tarragona en temps
del prelat Gaspar Cervantes*, amb Jordi
Bertran, a la Biblioteca Pública de
Tarragona.

GUIA

El **dimecres 29 d'octubre**, a les
19.00, presentació de la *Guia de bones
pràctiques per a la gestió del patrimoni
cultural de l'arxidiòcesi de Tarragona* al
Seminari. Casa de Cultura de Tarra-
gona.

HISTÒRIA

El **dijous 30 d'octubre**, a les 19.00,
conferència d'Ida Mauro sobre *El
periple italià de Cervantes, arquebisbe
en època de canvis a l'Arxiu Històric
de Tarragona*.

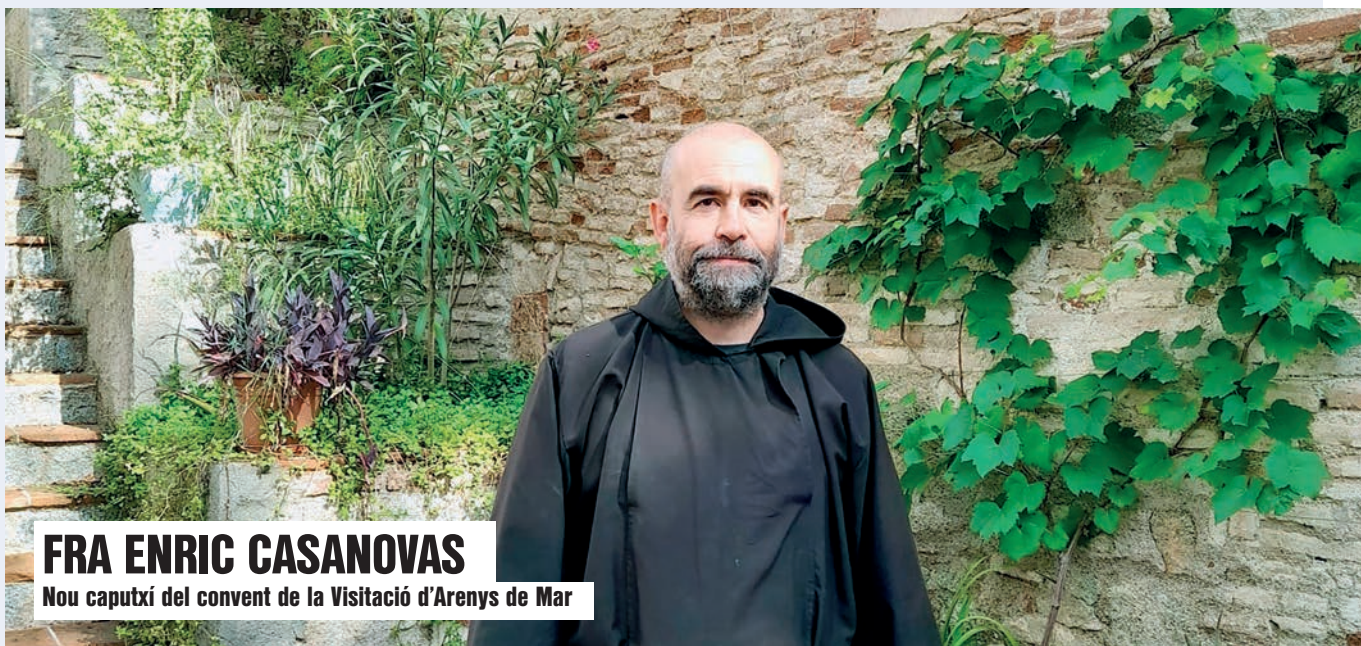
Terrassa

MOVIMENT DE CRISTIANS DE POBLES I COMARQUES

El **dimarts 28 d'octubre**, a les 20.30,
conferència d'Enric Juliana *Del papa
Francesc al papa Lleó. Claus interpre-
tatives per entendre el rol de l'Església
catòlica*; el **dimecres 29**, a les 20.30,
Ruth Gordiano parla sobre *Què po-
den oferir les Esglésies cristianes al món
d'avui?* (parròquia de Sant Esteve de
Granollers).

PREGUEM PER LES INTENCIONS DEL PAPA

Perquè creients de diferents tradi-
cions religioses treballin plegats per
defensar i promoure la pau, la justícia
i la fraternitat

FRA ENRIC CASANOVAS

Nou caputxí del convent de la Visitació d'Arenys de Mar

“Quan et dediques radicalment a Déu, trobes el sentit profund de la vida”

MACIÀ GRAU

El 5 d'octubre passat, el convent de la Visitació d'Arenys de Mar va acollir la professió perpètua de fra Enric Casanovas, de 49 anys i natural de Rubí. Després de set anys de formació i discerniment, fra Enric va fer el pas definitiu com a frare caputxí. Parlem amb ell sobre el sentit de la seva vocació, la vida caputxina i la crida religiosa avui.

Quan vas descobrir la teva vocació?

Va començar fa uns quinze anys aproximadament. Hi va tenir un paper important el meu germà, mossèn Gabriel Casanovas, que havia sentit la crida molt abans que jo. En aquell moment, jo havia portat un negoci familiar de papereria i material d'oficina i fins i tot havia treballat en una multinacional, fins que vaig sentir la necessitat de fer un gir a la meva vida.

El meu germà ja s'havia fet seminarista i em va recomanar que passés uns dies al convent d'Arenys de Mar. Després d'aquella estada, encara no em vaig fer frare, però en vaig tenir una impressió molt bona. Va influir molt en mi el fet que el meu germà sempre portava llibres de temàtica religiosa a casa. Recordo especialment *Les confessions* de sant Agustí, amb el qual em vaig sentir molt identificat. Aquella lectura em va refermar a fer el pas.

Què representa per a tu la professió perpètua?

És una consolidació que arriba després de set anys de formació molt intensa. Els qui ja venim

d'una vida anterior en el món exterior hem de fer molts canvis i renunciar a moltes coses. Ara finalment he segellat aquest compromís amb Déu i amb l'Església. Ha estat una decisió molt madurada, una fita vital que no té marxa enrere.

Com és la vida d'un frare caputxí?

Es basa en el seguiment de l'Evangeli, tal com volia sant Francesc. Això es concreta en una vida humil i de servei, tant entre els frares com amb la gent de fora; una vida fraterna, senzilla, de pobresa radical, de desprendiment de qualsevol herència o possessió. Això no vol dir misèria, sinó viure amb allò estrictament necessari. També és una vida dedicada a la pregària i al servei dels pobres, una de les tasques més importants del nostre convent. Som propers al poble i al pobre.

Ara, amb la professió perpètua passo a ser membre de ple dret de l'orde per a tota la vida. Tot i això, ens poden canviar de convent cada tres anys, ja que a Catalunya hi ha diversos convents de caputxins. No sé si em quedaré a Arenys, però tampoc no tinc cap preferència: allà on em necessitin, hi aniré.

Creus que avui els joves encara poden sentir la crida com la vas sentir tu?

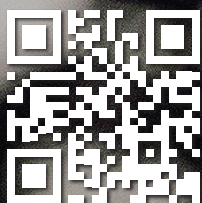
Sí. Penso que tot ésser humà està cridat a retornar al seu Creador, que és Déu. Quan et dediques radicalment a Ell trobes el sentit profund de la vida. Per mi, això s'ha convertit en una prioritat vital, i crec que també podria ser-ho per a molta gent que no sap que existeix aquest camí o que desconeix la seva necessitat de Déu.

El problema que veig —i ho dic com algú que ha viscut molts anys fora de la vida religiosa— és que hi ha una manca d'educació cristiana. El cristianisme no es viu prou si no és dins d'alguns moviments o comunitats. Caldria donar una formació religiosa més profunda, explicar millor què significa ser cristià.

Grupo Bastón de Oro

30 anys d'experiència tenint cura de la nostra gent gran

Residencia **Los Tilos.**

C/ Sardenya, 480 • 08025 Barcelona • 93 450 70 00 • lostilos@bastondeoro.com

